

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“

Djela 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2016.

broj 144

**Ako želiš da stekneš čast,
daj čast drugima.**

Nepoznati autor

...u uvažavanju svako neka stavlja drugog ispred sebe...
RIMLJANIMA 12:10B

S ciljem pred očima i najsporiji napreduju
brže nego oni najbrži bez cilja!

Lessing

Želimo da vas podsjetimo na veoma važnu stvar. Antiohija nije i ne bi trebalo da bude zamjena za svakodnevno čitanje i proučavanje Biblije. Redovno čitanje i proučavanje Biblije (kao i molitva) su veoma važni za naš lični odnos sa Bogom i duhovni rast.

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate razumjevanja. Svi mi koji radimo na pripremi i uređivanju Antiohije smo nesavršeni ljudi, pa je i Antiohija nesavršena. Ono što ne valja odbacite, a ono što je dobro prihvatite.

***Želimo vam puno Božijih blagoslova
dok budete čitali ovaj broj...***

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli

pojedinci:

Sombora, Sarajeva, Požarevca, Zaklopače,
Petrovca na Mlavi, Beograda i Banjaluke;

crkve:

Pentekostna crkva „Novi život u Isusu Hristu“ iz Novog Sada,
Hristova jevanđeoska crkva iz Pivnica,
Hristova jevanđeoska crkva iz Bajmoka i
Baptistička crkva iz Novog Travnika.

Izdaje: Evanđeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net

Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka

Štampa: 1909, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

DISTRIBUCIJA

Srbija: Miroslav Čobrdica +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261

Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033

Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

Dragi čitaoci,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa drugim čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo dosta materijal koji bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi da bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volontiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog bez obzira na iznos je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala.

Želimo vam Božiji blagoslov.

Branko i Daniela Erceg

D A LI SI ODUSTAO OD CRKVE?

*6 razloga zašto nikada
ne treba da odustaneš od crkve*

U posljednjih nekoliko dana sam iskusio nebesa na zemlji. Našao sam ih u Durbanu, Južnoj Africi dok sam bio u posjeti jednoj od zajednici koja je ispunjena radošću više od bilo koje druge koju sam vidio na svojim putovanjima. Zajednica se zove „Njegova crkva“. Ta multikulturalna crkva broji 1000 članova i posjeduje mnogo kvaliteta: pastora punog ljubavi (jednu hrabru ženu, Fiona Des Fontaine) koja je bez kompromisa posvećena propovijedanju Božije riječi; silno dosezanje do zajednice; zdrav tim pastora koji služe bez znakova nadmetanja i ega; i biblijski koledž gdje se obučavaju mnoge mlade vođe.

Znam da danas postoji mnogo crkava širom svijeta koje imaju kvalitete slične „Njegovoj crkvi“. Ipak mnogi hrišćani – pogotovo u Americi – odustaju od crkve. Odustaju jer su ih povrijedili pastori ili drugi hrišćani, ili su jednostavno odlučili da budu „individualci“. To su „oni koji su završili sa crkvom“.

Oni ponekad gledaju televizijsku službu ili se nalaze sa nekoliko hrišćanskih prijatelja na kafi na ležernoj *Starbucks* (poznati američki kafić) uprošćenoj verziji crkve. No ipak, oni sebe smatraju ozbiljnim hrišćanima, ali ne žele ništa više sa pastorima, desetkom, redovnim sastancima i crkvenom dramom.

Ako si ti (ili neko koga voliš) odustao od crkve, nije mi namjera da te osudim. I ja sam prošao kroz razočaranja u crkvi tokom godina, uključujući i du-

hovnu zloupotrebu. Želim da ponudim šest razloga zašto ne treba da dopustiš da loše iskustvo okonča tvoje veze sa Božijim narodom.

1. Crkva je Hristovo tijelo na zemlji.

Sa svim svojim manama i nedostacima, crkva je i dalje Božiji plan A. Prije nego što je otišao na krst, Isus je rekao: „Ti si Petar i na toj stijeni sagradiću svoju crkvu i vrata pakla neće je nadjačati.“ Isus namjerava da koristi crkvu – čak i u njenoj slabosti – kao svoj primarni alat da bi dosegnuo svijet evanđeljem. Nebesa nemaju neki drugi plan - plan B. Isus je glava crkve (Kol. 1:8), a mi smo Njegove ruke i stopala. Odbaciti crkvu znači odbaciti Božiju krajnju strategiju da dovede nebesko kraljevstvo na zemlju.

2. Sveti Duh nas je pozvao da zajedno radimo i koračamo.

Kada smo nanovo rođeni i kršteni, Biblija kaže da smo tajanstveno ujedinjeni sa svim drugim nanovo rođenim vjernicima i spojeni jedni sa drugima Duhom Svetim. Gospod takođe povezuje ljude u lokalnim zajednicama. Ova veza je sveta i ne treba olako da je shvatamo niti da joj naštetimo. Pavle je rekao Efescima da „pomoću

spone mira održe jedinstvo Duha“ tako što će biti u bliskom zajedništvu jedan s drugim (Efescima 4:3). Odbaciti ovo zajedništvo vjernika znači nepoštovanje rada Duha.

3. Bog više postiže kroz svoje udružene ljude nego kroz izolovane pojedince.

U Starom zavjetu Duh Sveti je radio najviše kroz izraelski narod i kroz pojedince koji su imali poseban poziv i nesvakidašnju hrabrost. Ali u doba Novog zavjeta, Duh Sveti prebiva u svakom hrišćaninu i udružena crkva ima puno veći uticaj. Zbog toga je Isus rekao svojim učenicima nakon što je otišao na krst da će činiti „veća djela“ od onih koja je On činio na zemlji (Jovan 14:12). Zbog toga što zdrave crkve mogu da udruže resurse i organizuju volontere, one su u mogućnosti da ponude službu djeci, mladima, porodicama, samcima, onima koji su u potrebi i izgubljenima preko okeana - na način na koji nikad ne bi mogao dok sam sjediš kod kuće.

4. Božiji autoritet teče kroz njegovu crkvu, a ne kroz hrišćane „usamljene vukove“.

Neki ljudi koje su povrijedile crkvene vođe osjećaju da nikad više ne mogu da se potčine ne-

kom drugom pastoru, niti da mogu da poštuju osobu koja je od Boga pozvana da nosi autoritet propovjednika. Ipak je Bog određenim ljudima dao zadatak da izgrade crkvu (Efescima 4:11-12). Ako je situacija teška i ako moraš da napustiš nezdravu crkvu koja ima loše vođe, onda brzo treba da nađeš novu crkvu gdje možeš biti opremljen tako da ispuniš svoju službu. Nikada nije bilo zamišljeno da hrišćani žive sa stavom „moj način ili nijedan drugi“.

5. Dok živimo u hrišćanskoj zajednici mi učimo da volimo i služimo. Poslanica Jevrejima je pisana grupi jevrejskih hrišćana koji su razmišljali da napuste svoju hrišćansku vjeru zbog progonstva. Neki od njih su čak prestali da idu na službe, ali je Pavle govorio njihovoj zabludi riječima: „Pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra djela. Ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan drugoga – utoliko više ukoliko vidite da se približava Dan.“ Ljudima koji žive sami, teško je da razviju karakter i oni često bivaju obeshabreni. Oni koji hodaju u bliskom zajedništvu inspirišu jedni druge, i poboljšavaju jedni druge

isto kao što željezo oštiri željezo.

6. Ako napustiš crkvu zbog povrede ili ljutnje, biće ti teže da dođeš do iscjeljenja i pomirenja. Moglo bi zvučati duhovno kad bi rekao da se povlačiš od ljudi da bi se fokusirao na Boga. Novi zavjet kaže da se tvoj odnos sa Bogom direktno odnosi na to kako se ti odnosiš prema drugima. Jovan je napisao: „Ko govori da je u svjetlosti, a mrzi svog brata, još je u tami“ (1. Jovanova 2:9). Ljudi će te možda povrijediti, ali Bog će takođe koristiti ljude i da te iscjeli. Ne dozvoli da te povrede iz prošlosti satjeraju u usamljeni ćošak. Izaberi da oprostiš. Rizikuj i nastavi da voliš.

Molim te, nemoj da odeš iz crkve ili da odustaneš od Božijih nesavršenih svetaca. Ne postoji savršena crkva – a i kad bi postojala, prestala bi biti savršena kada bi joj se ti pridružio! Postoji mjesto za tebe u Božijoj vječnoj porodici.

J. Lee Grady

Prevela *Sonja Rakić*, Banjaluka

KAKO DA IMAMO DOBAR ŽIVOT?

Svi mi želimo da imamo dobar život, međutim mnogo ljudi je bezuspešno u potrazi jer uvek traže na pogrešnim mestima. Društvo nas uči da ćemo imati dobar život ako stremimo ka dobrim ciljevima, kao što su na primer: zarađivanje novca, sticanje uticajnih prijatelja, dobra fizička forma i izgled. To su ipak samo prolazne stvari koja nas nikada ne mogu ispuniti na pravi način.

Samo ispravan odnos sa Isusom može donijeti dobar život, koji je Bog dizajnirao da imamo, a za kojim mi svi iskreno žudimo. Ako stavimo svoje na-

de u bilo šta drugo (čak i ako je to nešto dobro što je Bog stvorio) to se kasnije može pretvoriti u obožavanje koje može ozbiljno da ugrozi tvoj odnos sa Bogom. Na kraju se sve više udaljavaš od odnosa sa Bogom i od tog dobrog života u kojem Bog iskreno želi da mi uživamo.

Slijede smernice koje će nam pomoći kako da pronađemo stvarno dobar život:

1. Kada prepoznaš kako ti ustvari ispunjavaš Bogom dani apetit sa nečim što nije Božije. Čak i kada voliš Boga, obožavanje nečega ili nekoga dru-

goga se može prišunjati u tvoj život na neki način. Obožavanje nekoga ili nečega drugog pored Boga se dešava svaki put kada gledamo nešto za šta znamo da nam Bog nikada neće dati. Mi uglavnom vrlo dobro znamo šta je od Boga, a šta nije.

Pogledaj na svoj život i razmisli šta bi to moglo da bude?! Čime to hoćeš da popuniš praznine u svom životu? Da li su to možda stvari kao na primer materijalna dobra, uspešna karijera ili romantični uzbudljivi odnos sa nekim? Možda bliskost sa porodicom ili prijateljima? Ništa od toga, čak ni dobre stvari vam ne mogu doneti pravo i potpuno ispunjenje u životu osim odnosa sa Bogom kroz Isusa Hrista. Samo tako možemo da budemo potpuno i trajno ispunjeni.

Svi se povremeno borimo sa nekom vrstom obožavanja po-

grešnih stvari ili osoba. Ako ne znaš koji je tvoj problem, upitaj Boga? O čemu razmišljaš većinu vremena. Ko je tvoj najveći protivnik upravo sada? Pomoć da ovo otkriješ ti mogu biti sledeća pitanja: o čemu razmišljaš po ceo dan; na šta trošiš većinu svog novca; u šta ulažeš većinu svojih napora?

Sve ono u šta ulažeš mnogo više nego što Isus zahteva od tebe, već prelazi u neku vrstu obožavanja.

2. Oslobodi se od obožavanja postizanja raznih dostignuća.

Možda se boriš sa obožavanjem postignuća ako se po svaku cenu boriš da postigneš mnogo više nego drugi ljudi oko tebe, i ako želiš sa tim da ostvariš da te ljudi zavole. Zbog toga možda postaješ zbunjen i imaš utisak da stalno moraš nekome da se dokazuješ i da se stalno moraš penjati na lestvici uspeha.

Ako se stalno upoređuješ sa nekim drugim i još ako se desi da su oni uspeli ono što ti nisi, tada će vrlo verovatno odmah da upadneš u depresiju. Moraš da shvatiš da si ti mnogo više nego samo neka lista uspeha.

Ti imaš prelepe vrednosti bez obzira na tvoj uspeh u životu jer te je Bog tako stvorio. Stvorio te je prema svome liku i voli te bez obzira na sve. Pokušaj da se ne identifikuješ prema onome što si postigao u životu, nego prema onome što je Isus napravio od tebe.

3. Oslobodi se obožavanja odobravanja. Možda se boriš sa obožavanjem odobravanja od strane drugih ljudi?! To je slučaj ako stalno očekuješ da te neko pohvali. Ni jedno ljudsko biće ne može da to učini za tebe osim Boga. Prestani da se stalno oslanjaš na tuđe odobravanje za koje očekuješ da će da te ispuni. Ono može samo da te dovede do prosečnosti, iscrpljenosti, razočarenja i odbačeno-

sti, umesto do prave ispunjenosti. Oluči da ćeš samo se oslanjaš na Boga i samo od Njega da očekuješ odobravanje. Neka ti Božije odobravanje jedino bude bitno. Prihvati Njegovu ljubav totalno i bezrezervno.

4. Oslobodi se obožavanja moći. Ako stalno želiš da ti budeš glavni, a drugi (bračni drug, šef, prijatelj, mentor...) žele da se menjaš i ne dopada im se takvo tvoje ponašanje. Shvati da je kontrola koju misliš da poseduješ, ustvari samo iluzija. Bog je onaj koji zapravo ima kontrolu u svakoj situaciji. On će se postarati za svaku našu potrebu, ali samo kada imamo potpuno poverenje u Njega. Zato je važno da odustaneš da pokušavaš da kontrolišeš stvari i prepustiš Bogu da se On pobrine za svaku tvoju situaciju. Kada to uradiš Bog će da ti da silu koja će da struji kroz tebe i promeniće te u nešto još bolje.

5. Oslobodi se obožavanja novca. Možda se borite sa obo-

žavanjem novca. To je slučaj ako geldaš na novac kao na nešto što će ti dati osećaj sigurnosti, mira ili sreće. Ne valja ako se stalno boriš da zaradiš što više ili se stalno bojiš da nećeš moći zaraditi dovoljno. Umesto toga, bolje je da se više pouzdaš u Boga. Isus je jedanput rekao da nikako ne možemo služiti dva gospodara - Boga i novac. Moramo se odlučiti za jednoga! Biti fokusirani samo na Boga i bezpogovorno Mu služiti, u protivnom ćemo se okrenuti samo novcu. Moramo da naučimo da verujemo Bogu i po pitanju naših finansija i da sledimo biblijske principe što se tiče raspolaganja novcem. To bismo mogli da iskoristimo kao alat da bismo udovoljili Bogu i da On može da deluje u našem životu.

6. Oslobodi se obožavanja religije. Ako uporno pokušavaš da zaradiš Božiju ljubav (ili možda pokušavaš da je ne izgubiš), onda se boriš sa obožavanjem religije. Uglavnom se to manifestuje kroz praktikovanje raznih religijskih pravila ili izvršavanjem određenih rituala. Moramo da shvatimo da je Božija ljubav neograničena i neuslovljena i da je Isus je svojom žrtvom na krstu omogućio da ponovo imamo vezu sa Bogom.

On je most između nas i Boga, tako da treba da prestanemo da koristimo religiju da bismo zadobili Božiju ljubav ili da bismo je sačuvali. Umesto toga, prihvatimo ljubav koju nam Bog pruža i uživajmo u njoj. Potrudimo se da često uživamo sa Bogom tokom dana. Imajmo zajedništvo i bliži kontakt sa Njim. Zapamti da je to što provodiš vreme sa Bogom mnogo važnije od onoga šta ćeš učiniti za Njega.

7. Oslobodi se obožavanja spoljašnjeg izgleda. Možda ćeš se sa ovim boriti ako si sve što imaš zaradio zahvaljujući fizičkom izgledu, ili ti je on pomogao da dobiješ šta želiš. Ako tvoj fizički izgled predstavlja sve ono šta si ti, mislim da je bitno da shvatiš da je to prolazno. Iako ljudi možda sada misle da si prelep i neodoljiv, pitanje je da li će to isto misliti i kada ostariš. Čak iako ljudi ne misle da si lep, za Bog si prelep, jer te je On napravio baš kako je želeo. Možeš imati lepotu, bez obzira kako izgledaš spolja. Takvu lepotu posedujemo onda kada imamo pravi, celokupan i zdrav odnos sa Bogom.

8. Oslobodi se obožavanja snova. Možda se boriš sa snovi-

ma. Možda si stalno uznemiren jer Bog još nije ispunio tvoje snove. Pitaj Ga da ti otkrije koji san je pravi, da bi znao koji od tvojih snova su u skladu sa Njegovim planovima za tvoj život. Znaćeš i koji snovi to nisu i na koje treba da zaboraviš jer ne ispunjavaju Božiju svrhu za tvoj život. Veruj Bogu da će On da ispunji sve snove koji su ispravni, ali u Njegovo vreme.

9. Fokusiraj se na slavljenje Boga. Kakvo je tvoje slavljenje? To određuje i kakva ćeš osoba

jednoga dana postati. Na primer, ako obožavaš novac, vremenom ćeš postati pohlepan. Ako obožavaš moć, vremenom ćeš postati korumpiran. Ako obožavaš Isusa – sliku nevidljivog Boga – onda ćeš postati sličan Njemu, a to je upravo Božija volja za tebe. Neka tvoj odnos sa Bogom kroz Isusa bude centar tvoga života a sve ostalo postavi oko Njega.

Whitney Hopley
Priložio Darko Brvenik

PSALAM 150

Hvalite Boga u svetinji Njegovoj,
hvalite Ga na tvrđi slave Njegove.
Hvalite Ga prema sili Njegovoj,
hvalite Ga prema visokom veličanstvu Njegovom.
Hvalite Ga uz glas trubni,
hvalite Ga uz psaltir i gusle.
Hvalite Ga s bubnjem i veseljem,
hvalite Ga uz žice i organ.
Hvalite Ga uz jasne kimvale,
hvalite Ga uz kimvale gromovne.
Sve što diše neka hvali Gospoda! Aliluja!

LUDO IŠČEKIVANJE

Jedan sveštenik sjedio je kraj prozora, spremajući se da napiše propovijed o providenju. Tada je čuo buku sličnu onoj od eksplozije i vidio ljude kako panično bježe na sve strane. Ubrzo je čuo da je brana popustila, da rijeka nadolazi i da se ljudi evakušu. Voda je uskoro počela da plavi ulicu ispod njega. Obuzdavajući svoj strah, rekao je u sebi: „Spremam propovijed o providenju i evo mi prilike da u praksi sprovedem ono što savjetujem drugima. Neću pobjeći, ostaću ovdje i pouzdaću se u spas koji će doći Božjim providenjem.”

Kada je voda stigla do prozora, stigao je i čamac pun ljudi.

„Uskačite, oče!” - povikali su.

„Ne, ne, djeco moja” - smireno je rekao sveštenik. “Uzdam se u Božije providenje koje će

me spasiti.” Ipak, morao je da se popne na krov i kada je voda stigla gore, prošao je još jedan čamac pun ljudi koji su ga zvali da se ukrca. Međutim, ponovo je odbio.

Na kraju, popeo se na vrh zvonika i, kada mu je voda stigla do koljena, poslali su patrolni čamac da ga spase.

„Ne, hvala vam” - rekao je on, spokojno se osmjehujući. „Ja verujem u Boga. On me neće ostaviti.”

Kada se konačno udavio i stigao u raj, odmah je počeo sa žalopojkom upućenom Bogu:

„Vjerovao sam u tebe! Zašto me nisi spasio?”

„Ako ćemo pravo” - rekao je Bog - „poslao sam ti tri čamca!”

Astrologija

Astrologija isključuje Boga, jer prema njenom učenju Bog ne kontroliše situaciju na Zemlji, već kontrolu imaju različna i beživotna nebeska tijela. Doduše, postoje različite astrološke škole i pravci, koji se po mnogim pitanjima razlikuju, pa i po pitanju božanskog elementa i njegove uloge. Neki pravci smatraju da univerzum funkcioniše po principu mehanike, prema svojim zakonitostima, tako da ni Bog, ni čovjek sa svojom slobodnom voljom, nemaju nikakvog uticaja na zbivanja. Smatra se da je apsolutno sve zacrtano i određeno, i da nema mogućnosti za 'iskakanje' iz tog i takvog poretka stvari.

U nekim drugim astrološkim pravcima se priznaje Bog i njegova uloga u stvaranju, ali se smatra da je dalje sve stvar zvezda i njihovog položaja i rasporeda. Ovo je jedna vrsta kombinacije astrologije sa deizmom.

Postoje dakle različiti astrološki pravci koji manje ili više 'dopuštaju' mogućnost Bogu i čovjeku da utiču na događanja i život na Zemlji. Zajedničko im je ipak da Bog i čovjek (čovjekova slobodna volja koju nam je Bog dao), nemaju onakav uticaj u životu kao što nas uči Biblija i iskustvo.

Kao hrišćani, nemamo šta da tražimo u astrologiji i u horoskopima. Ja lično preskačem horoskop kada nađem na njega u novinama koje čitam, mijenjam TV i radio stanicu kada počnu rubrike tipa 'Šta nam poručuju zvijezde?' ili 'Današnji horoskop'. Ne želim da i najmanje sjeme laži bude posijano u moj um tako što ću slušati bilo ohrabrenja ili upozorenja koja dolaze pravo iz sotoninog odjela za marketing i prevaru.

Astrologija je u direktnoj suprotnosti sa onim što uči Biblija, i ako smo hrišćani onda ne treba da razmišljamo, niti da se dvoumimo šta da izaberemo.

Razgovori o tome koji smo znak su takođe nešto u šta se ne treba upuštati. Tako možemo dati povoda nekome da pomisli da podržavamo horoskop. Odašiljemo poruku da su takve ideje i principi kompatibilni sa hrišćanstvom. Ovo može da bude kobno čak i za hrišćane koji su slabi i/ili mladi u vjeri, neutvrđeni u Božijoj Riječi. Susreo sam se sa mnogim vjernicima koji su živjeli u neznanju po pitanju astrologije, i samim tim bili prevareni. Budući sami prevareni, vjerovatno su varali

druge, ne znajući i nesvjesno, pokazujući drugima da oni kao hrišćani vjeruju u astrologiju. Važno je pokazati odlučan i beskompromisan stav da ne prihvatamo horoskop, što će da bude upečatljivo svjedočanstvo onima koji postavljaju takva pitanja, kao i drugima koji slušaju takve razgovore. Važno je i da predložimo biblijski stav i argumente, odnosno zbog čega imamo takve stavove i na čemu ih temeljimo. Na ovakav način možemo da pomognemo onima koji su prevareni i zavedeni iluzijama astrologije. Često sam na pitanje: «Koji si znak u horoskopu?» odgovarao da je moj znak Isaija 7,14, gdje piše:

„Daće vam se znak, djevica će roditi sina.“

Ovakav odgovor često bi mi bio polazište za dalji razgovor i prilika da pružim biblijsku argumentaciju protiv astrologije. Isus Hrist je naš znak. On nam je dan kao znak da je Bog sa nama, da nas nije odbacio niti zaboravio. On je znak i potvrda Božije brige i ljubavi, da nismo prepušteni tamo nekim dalekim bezličnim zvijezdama, niti slučaju, sami sebi, grijehu itd.

Ne treba da usvajamo vrijednosti i trendove iz svijeta. Ne treba da se povodimo za onim što svijet radi. Naprotiv, treba da pokažemo svijetu ono što ne zna i u čemu griješi, svetopisamske i hrišćanske vrijednosti, kao i da ga pridobijemo za Boga.

Horoskop je prilika da pokažemo svoju vjernost i ljubav prema Gospodu, ali i prema bližnjima. Treba da koristimo priliku kada možemo da razgo-

varamo i objasnimo šta se krije iza astrologije. Ne treba da skrivamo svoj stav, već treba da iznosimo biblijsku istinu, a ona je ta koja oslobađa.

„I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.“

(Jovan 8,32)

Nemojmo olako pustiti da ova prevara dalje raste i napreduje. Pobjedimo je istinom!

Branko Erceg, Banjaluka

Stvari nisu teške
kada kreneš da ih
radiš, teško je
natjerati sebe da
počneš da ih radiš.

KAKO DA ZNAM DA LI VOLIM SVOG SUPRUŽNIKA?

Ljubav je osećanje koje imate onda kada osetite ono što ranije niste osetili.

Zvuči duboko, zar ne? Citirao sam ovu izreku godinama, dok nisam doživeo električni šok. Bilo je to osećanje koje nikada ranije nisam osetio, ali garantujem da to nije bila ljubav! Problem reči ljubav jeste taj što je koristimo kako bismo izrazili toliko emocija ili situacija za koje nekada ne znamo pravo značenje. Pa šta je to onda? Šta je ta stvar, zvana ljubav?

Doktor Robert Stenberg sa univerziteta Jejl je dao sigurno najbolju definiciju. Izjavio je kako ljubav sadrži tri komponente:

- 1) odluka/predanje
- 2) intimnost
- 3) strast

Kada sve tri stvari snažno postoje u našim osećanjima za neku drugu osobu, Stenberg kaže da tada osećamo besprekornu ljubav za tu osobu. Šta navedene komponente znače?

Odluka/predanje ima kraći i duži smisao samog pojma.

Kraća dimenzija se javlja kada donesemo svesno odluku da ćemo nekoga voleti. Duža dimenzija se javlja kada se predamo održavanju te ljubavi. Zanimljivo, neki se ljudi odluče na održavanje ljubavi, a da se nisu ranije odlučili da to učine.

Intimnost znači prisnost, neodvojivost, toplinu i vezanost. Ono ima veze sa međusobnim razumevanjem, i podrazumeva obostrano prihvatanje u otvorenoj i intimnoj komunikaciji.

Strast je fizička privlačnost, seksualna čežnja, te ostale snažne telesne privlačnosti prema drugoj osobi.

Spomenute tri komponente ljubavi bile su prepoznate i u Isusovo vreme. Predanje ima veze s **agape** ljubavlju o kojoj možemo čitati u Mateju 5:44. Intimnost ima veze s **philia** koja se pominje u Titu 2:4. Strast je povezana s ljubavlju koja se naziva **eros**.

Doktor Stenberg nije prona-

šao ništa novo u svom istraživanju; jednostavno je konstato-
vao kako ove komponente procenjuju ljubav. Šta onda ovo nama znači?

Neprestano čujem ljude koji govore: „Nisam siguran volim li svoju suprugu“, ili: „Ne znam voli li me moj suprug.“ Možete znati. Umesto pokušaja da procenite i date nejasnu definiciju neopipljivog osećanja, pokušajte da shvatite koliko svaka od ove tri komponente postoji u vašem braku. Najbolji način da to učinite je da imate otvoren razgovor sa svojim supružnikom. Sledeća vežba nije budalasta, već vam može dati uvid u ljubav unutar vaše veze. Morate vežbati zajedno i biti potpuno iskreni.

1. Neka svaka strana objasni i definiše šta predanje znači njemu ili njoj.

2. Koristeći partnerovu definiciju, neka svaka strana oceni njegovo ili njeno predanje drugome na lestvici od jedan do deset. Budite sigurni da znate da objasnite izabranu ocenu.

3. Neka svako tada odgovori na ovo pitanje: Koliko sam zadovoljan nivoom predanja koje imamo?

4. Neka svaka strana objasni i definiše šta intimnost znači njemu ili njoj.

5. Koristeći partnerovu definiciju, neka svaka strana oceni njegovo ili njeno osećanje intimnosti prema drugome na lestvici od jedan do deset. Budite sigurni da znate da objasnite izabranu ocenu.

6. Neka svako tada odgovori na ovo pitanje: Koliko sam zadovoljan nivoom intimnosti koju osećamo?

7. Neka svaka strana objasni i definiše šta strast znači njemu ili njoj.

8. Koristeći partnerovu definiciju, neka svaka strana oceni njegovo ili njeno osećanje strasti prema drugome na lestvici od jedan do deset. Budite sigurni da znate da objasnite izabranu ocenu.

9. Neka svako tada odgovori na pitanje: Koliko sam zadovoljan nivoom strasti koju osećamo?

Sada, zajedno ocenite ljubav koju osećate, te se odlučite šta svako od vas može da učini kako biste razvili više predanja, intimnosti i strasti.

Izvor: *Hrišćanstvo*

RIBAR BEZ RIBA ?!

Bila jednom jedna grupa ljudi koji su sebe nazivali ribarima i mnogo riba je bilo oko njih u vodi. U stvari cela ta oblast je bila okružena rekama i jezerima koja su bila puna riba i ribe su bile gladne.

Nedelju za nedeljom, mesec za mesecom, godinu za godinom, ti koji su se nazivali ribarima su se sastajali na raznim skupovima da bi razgovarali o njihovom pozivu za ribarenje, o izobilju riba i o tome kako bi oni rado išli na pecanje. Godinu

za godinom oni su pažljivo definisali šta to znači biti ribar, zavolevši ribarstvo kao svoje zanimanje i izjašnjavajući se da je ribarenje uvek bio njihov osnovni zadatak.

Stalno su istraživali nove i bolje metode pecanja, i nove i bolje definicije pecanja. Jednu stvar, međutim, nisu nikako radili. Nisu pecali.

Veliki, složeni i skupi centri za obučavanje su bili izgrađeni, a njihova osnovna i prava svrha jeste bila da nauče ribare kako

se peca. Tokom cele godine, nuđeni su kursevi o potrebama riba, prirodi riba, gde pronaći ribu, klasifikacija riba i psihološka reakcija riba. Oni, koji su tu predavali, imali su doktorate iz ribologije, ali učitelji nisu peccali. Oni su samo podučavali kako se pecca. Godinu za godinom, posle dosadnih obučavanja, mnogi su diplomirali i dobijali su dozvole za ribolov.

Posle jednog predavanja o neophodnosti ribolova, jedan mladić je napustio skup i otišao na peccanje. Sledećeg dana prijavio je da je ulovio dve izvanredne ribe. Bio je počastvovan za svoj izvanredan ulov i zakazali su mu posetu svim mogućim bitnim sastancima da bi govori- o o tome kako je uhvatio dve velike ribe. Tako je on napustio peccanje da bi odvojio vreme da govori o svom iskustvu drugim ribarima i takođe da bi napravi-

o film o velikom ulovu. Takođe je bio postavljen da bude član odbora ribara zbog njegovog značajnog iskustva.

Istina je da su mnogi „ribari“ bili zaista iskreni i stvarno požrtvovani i da su se suočili sa svim vrstama poteškoća. Na kraju krajeva, zar nisu sledili gospodara koji je rekao: „Sledite me i načiniću vas ribarima ljudi“. Zamislite kako su neki od njih bili povređeni kada je jednoga dana neka osoba ustala i rekla da oni koji nisu lovili ribu, ustvari nisu ribari, bez obzira koliko su oni sebe smatrali takvima. I to je zvučalo ispravno.

Da li je neko ribar ako godinu za godinom nikada ne ulovi ribu? Da li neko sledi Gospoda ako ne pecca?

Autor nepoznat

BOŽIĆNI DAR

U Evanđelju po Mateju, u 25. poglavlju, Isus je ispričao priču o povjerenim talentima. Uporedio je kraljevstvo nebesko sa čovjekom, koji zbog odlaska na put, svoju imovinu povjerava slugama.

„Jednom dade pet talenata, drugome dva, trećem jedan: svakome prema njegovoj sposobnosti.” (Matej 69:59)

U našem se jeziku riječ „talenat” koristi da označi neki prirodni čovjekov dar ili njegovu sposobnost. U ovom se tekstu ta riječ odnosi na veliku novčanu vrijednost. Gospodar je otputovao, očekujući s pravom da će po povratku zateći, ne samo povjerenene talente, već i uvećanu imovinu.

Prva su dvojica opravdali očekivanja, svaki je zaradio još toliko na ono što je dobio. Gospodar ih je nazvao dobrima i valjanim slugama, vjernim u onome što im je povjereno. No, zadržaću se na onome trećemu sluzi kojemu je povjeren jedan talenat. On je gospodaru dao sljedeći izvještaj:

„Gospodaru, znajući da si čovjek tvrd, da žanješ gdje nisi sijao i kupiš gdje nisi vijao, pobojah se, odoh i sakrih tvoj talenat u zemlju. Evo ti što je tvoje.” (Matej 25:24,25)

Gospodara je takav pristup vrlo rasrdio. Tog je slugu nazvao lijenim i nevaljalim. Umjesto da se svim srcem dao na posao, te ispitao sve mogućnosti kako doći do još jednog talenta, sluga je našao izgovor za nedjelotvornost.

Prepoznamo li se u nekome od ovih slugu? Znam da su nekima od nas izgovori jača strana. Često nalazimo razne izgovore za propuste: „Bože, ti neke stvari ne vidiš. Da stvarno mariš za ljude, ne bi bilo ratova. Zato i nemam volje ići u crkvu. Ljude si stvorio tvrdoglave i uskogrude. Stoga i nemam želju imati posla s njima.”

Donekle prepoznam i sebe u ovom pristupu. Obično mislim: „Jadan sam i nemoćan; drugi su talentovani i na njima svijet ostaje.” Otprilike znam reći: „Gospode, vidiš i sam kakav sam. Niti za sebe nešto mo-

gu učiniti, niti za druge. Svijet trebaju mijenjati oni koji su na visokim položajima.”

Apostol Pavle bi na to bio drugačije odgovorio. U poslanici crkvi u Filipima, on odlučno izjavljuje: „*Sve mogu u onome koji mi daje snagu*” (Filipljanima 4:13). Apostolova poruka je da se trebamo osloniti na Boga koji daje snagu, a ne na sebe kao slabašna i krhka ljudska bića. Sa Bogom možemo sve! No, ja bih i za to našao izgovor: „Gospode, znaš da sam u mladosti htio svirati gitaru. Znaš koliko sam se trudio da dođem do tog instrumenta. I onda, kada sam gitaru dobio na dar, prste sam isjekao na žicama i još k tome shvatio da uopšte nemam sluha. Da znam svirati i pjevati, računao bih to kao dva talenta od Tebe. Tada bih svirao i pjevao na sve strane, pa bi Ti od mene imao korist. No, ova-ko Gospode, ja najviše mogu imati jedan talenat, a to je samo moja želja da učinim nešto za bližnje!”

„To ti je sasvim dovoljno”, možda bi odgovorio Gospod. Iskusio sam da se može postići mnogo već i sa žarkom željom da se učini nešto. Jedan mi je predbožićni događaj pokazao,

kako se i sa jednim talentom, uz Božju pomoć, velika stvar može pokrenuti.

Bio sam na tromjesečnom studijskom putovanju u Americi. Stanovao sam kod divnih ljudi - Boba i Kare Perkins, starijeg bračnog para, iz malog mjesta Tejlors u Južnoj Karolini. Nakon više od dva mjeseca boravka, bližio se moj povratak kući. Odlučio sam se na jedan poduhvat.

Dok sam jednom prilikom čekao na večeru koju je pripremala gospođa Perkins, izjavio sam u svečanom tonu: „Evo, približava se decembar i moj povratak kući. No, želim sebi prije odlaska iz Amerike darovati božićni dar.” Bob i Kara su me u tom trenutku začuđeno pogledali pitajući se o čemu je riječ. Nakon što sam ih još dan ili dva držao u neizvjesnosti, konačno sam progovorio: „Božić je vrijeme darivanja. Želim darovati sebi put u Njujork. Znam da je to možda sebično, ali potreban mi je taj dar. Imam sto dolara. Kupiću kartu za voz i otići nakratko u taj grad.”

Njujork je bio grad mojih omiljenih filmova iz djetinjstva! Dok sam na selu gledao američ-

ke filmove, u kojima se uzdizao *Empire State Building*, tada najveći neboder na svijetu, uzdisao sam: „Ah, za mene ne bi bilo veće radosti nego jednoga dana vidjeti Njujork.” Kako sam tada već bio u Americi, htio sam iskoristiti priliku. Mislio sam o tome da li će mi ikada više ukazati prilika da ponovno posjetim tu daleku zemlju.

Razmišljao sam: „Gospod mi je darovao put u Ameriku, a u okviru toga, za Božić želim darovati samome sebi posjetu Njujorku.” Moja velika želja da vidim taj grad i sto dolara u džepu, predstavljali su za mene onaj jedan talenat. No, mogu li s njim nešto postići?

Moji domaćini, dragi ljudi, odmah su me spustili na zemlju. Bob mi je saopštio stvarne činjenice: „Sa sto dolara ti ne možeš daleko otići, tek malo sjevernije od Južne Karoline. Put do Njujorka je vrlo dug i ne isplati se ići željeznicom. No, čak i kad bi stigao do Njujorka, to ti ne bi značilo ništa ako nemaš nekoga ko bi te tamo dočekao i pokazao ti grad. Njujork je toliko ogroman da se sam ne bi mogao snaći. Tamo je sve mnogo skuplje nego ovdje u Južnoj Karolini. Sto dolara bi ti otišlo

samo za sendviče i taksi u jednom danu.”

Ja se nisam predavao: „Ali ja sa sto dolara mogu barem krenuti prema Njujorku, a ako stignem tamo, ne moram ni jesti ni piti.” Trebalo im je još dan ili dva da me razuvjere, i da se na kraju pomirim sa neuspjehom: „U redu. Predajem se. Shvatam da ne postoji nikakva mogućnost, pa čak ni ona najmanja, da vidim grad iz snova moga djetinjstva.” Tu je mogla da se završi moja predbožićna priča.

Poslije nekoliko dana, nakon što sam već prebolio Njujork, Bob mi je tokom večere rekao: „Znaš šta, nemoj se unaprijed radovati, no možda ipak postoji neka mala mogućnost da otputuješ u Njujork. Želim naglasiti da je mogućnost zaista vrlo mala.”

Bob je sa propovjednikom crkve, svojim dobrim prijateljem, podijelio moju božićnu želju. A propovjednik se sjetio Brusa, jednog od članova crkve, koji bi možda mogao pomoći. Brus je često poslovno putovao avionom, koristeći avionsku kompaniju, koja je za svako putovanje davala nagradne bodove. Dogodilo se da je Brus sakupio dovoljno bodova za besplat-

nu kartu i kada je čuo za moju veliku želju, odlučio se odreći karte u moju korist. No, čak i avionska karta za Njujork nije mi jamčila da ću tamo i poći.

Bob i Kara me nisu htjeli pustiti ukoliko ne nađemo nekoga ko će me tamo dočekati i biti moj domaćin. Na scenu je tada stupila jedna porodica, koja je poznavala Lota Terija, tanoputog mladića iz okoline Njujorka. Lot je posjećivao razne crkve i služio kao putujući pripovjedač duhovnih poruka.

Tokom nekoliko dana nezvjesnosti, nisam znao hoće li Lot imati vremena naći se sa mnom ili neće, hoću li moći kod njega prespavati ili neću. Konačno se sve posložilo. Krenuo sam u Njujork na tri dana. Kada sam iz aviona kroz prozorčić ugledao nebodere Menhetna, srce mi je lupalo od sreće. Ostvarila mi se životna želja.

Ono što sam osjećao da mi Bog poručuje jeste: „Vidiš, i sa jednim talentom, uz pomoć više ljudi koje sam ti stavio na put,

velika stvar se dogodila za tebe. Sada pazi, kada si sa tim jednim talentom došao do božićnog dara za sebe, sada taj ista talenat, žar i sredstva, upotrijebljavaj da tvoji bližnji dođu do svoga božićnog dara.”

Dragi prijatelju, približava se Božić. Možda i ti, kao i ja nekada, kažeš: „Nemam puno, samo jedan talenat, ali nemoj ga zakopati. Bog čeka na tvoj korak. Neko je rekao: „Kada ti učiniš jedan korak prema Bogu, Bog odmah čini dva prema tebi.” Preduzmi nešto. Neko treba tvoj dar.

Nepoznati autor je napisao sljedeće stihove: „Kad utihne pjesma anđela, kada nestane zvijezda s neba, kada se kraljevi kući vrate, kada pastiri stadu krenu, božićna služba počinje: Tražiti izgubljene, ozdravljati bolesne, hraniti gladne, oslobađati zatočene, donositi mir u srca ljudi.”

Vlado Pšenko, Vukovar

P OGREŠAN NAČIN RAZMIŠLJANJA

„Ne mogu pomoći sebi; navučen sam na gundanje, džangrizanje i cepidlačenje.”

„Jer je ovo ugodno pred Bogom ako Boga radi podnese ko žalosti, stradajući na pravdi. Jer kakva je hvala ako za krivicu muke trpите? Nego ako dobro čineći muke trpите, ovo je ugodno pred Bogom.”

1. Petrova 4:14

Sve dok ne naučimo da svojim stavom u vreme nevolje proslavimo Boga, nećemo biti slobodni. Nije naša patnja ono što proslavlja Boga, već pobožan stav u nevolji koji mu je po volji i koji mu donosi slavu.

Ukoliko želimo da primimo blagoslov od navedenih stihova, važno bi bilo da ih pažljivo pročitamo i da svaku rečenicu pomno „svarimo”. Moram priznati da sam ih ja proučavala godinama kako bih nekako razumela šta je to što je bogougodno u mojoj patnji kada Sveto pismo jasno objašnjava da je Isus podneo svu moju patnju i bol (Isaija 53:3-6).

Mnogo je godina prošlo dok nisam razumela da u žiži ovih

stihova nije patnja, već stav koji čovek ima u toku patnje.

Primetite termine poput „podnositi”, „trpeti” ili „stradati”, koji se pojavljuju u ovom delu Svetog pisma. Ukoliko nam neko nešto učini našao, naša sposobnost da to podnesemo Bogu je ugodna. Ono što Bogu pričinjava zadovoljstvo nije naša patnja, već naš stav u patnji. Ohrabrenje koje nam je potrebno u patnji je Hristov primer i Njegovo držanje kada je bio nepravedno optužen i napadan.

ISUS NAŠ PRIMER

„Jer ste na to i pozvani, jer i Hristos postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovijem tragom; koji grijeha ne učini, niti se nađe prijevera u ustima njegovijem; koji ne psova kad ga psovaše; ne prijeti kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi.”

1. Petrova 2:21-23

Isus je slavno patio! U tišini, bez kuknjave, uzdajući se u

Boga bez obzira na pretnju u koju je gledao; ostao je isti u svakoj situaciji. Nije bio smiren u dobrim okolnostima a nervozan kada bi sve krenulo „nizbrdo“.

Navedeni stihovi nam stavljaju do znanja da nam je Isus primer i da nam je On pokazao kako da živimo. Način na koji se mi ponašamo pred drugima je njima za primer kako da se oni ponašaju u životu. Svoju decu mnogo više učimo delima nego rečima. Mi treba da budemo živa poslanica dostupna svim ljudima (2. Kor. 3:2-3), svetiljka koje svetli u ovom tamnom svetu (Filip. 2:15).

POZVANI NA PONIZNOST, KROTKOST I STRPLJENJE

„Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što

prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi.”

Efescima 4:1-2

Pre nekoliko godina u našoj porodici se odigrao jedan događaj koji savršeno ilustruje ono što želim da kažem o patnji u poniznosti, krotkosti i strpljenju.

Naš sin, Daniel, se upravo bio vratio sa misijskog putovanja po Dominikanskoj Republici. Vratio se sa prilično proširenim osipom na rukama i nekoliko otvorenih rana. Rečeno mu je da se radi o infekciji nekom vrstom dominikanskog otrovnog bršljana.

Osip je delovao toliko loše da smo smatrali da bi trebalo da ga odvedemo na pregled. Naš porodični lekar je tog dana otputovao, pa smo pozvali njegovog zamenika.

Naša ćerka Sandra je zakazala sastanak, ispričala osobi sa kojom je razgovarala kako je Danielu, te da je ona njegova sestra i da će ga ona dovesti u ordinaciju. Tog dana smo svi, uključujući i Sandru, bili veoma zauzeti. Nakon vožnje od četrdeset i pet minuta, kada je zakoračila u ordinaciju dočeka-

la je vest: „Oprostite, ali praksa naše klinike je da maloletnike ne primamo bez pratnje roditelja.”

Sandra im je objasnila da je prilikom poziva naglasila da će ona da doveze svog brata i da je vrlo čest slučaj da ona prati mlađeg brata kod lekara zbog naših čestih putovanja. Medicinska sestra je bila nepokolebljiva.

Sandra je imala priliku da se uzruja. Dala je sve od sebe kako bi našla vremena za ovu neočekivanu posetu lekaru u svom prebukiranom rasporedu, da bi na kraju ispalo da su svi njeni naponi uzaludni. Pred njom je stajao još jedan put od četrdeset i pet minuta do kuće i cela stvar je izgledala kao veliko traćenje vremena.

Bog joj je tada pomogao da bude smirena i pribrana. Pozvala je mog muža Dejva, koji je tada bio u poseti svojoj majci, i on je rekao da će da preuzme celu situaciju. Dev je tog jutro osetio kako bi trebalo da navrati u našu kancelariju i da pokupi neke moje knjige i kasete, ne znajući zašto bi mu one, u stvari, trebale. Samo je znao da bi trebalo da ih ponese.

Kada je došao u kliniku, žena

koja je primala pacijente je upitala Deva da li je on sveštenik i da li je oženjen za Džoj's Mejer. Pošto je potvrdio da jeste, žena mu je rekla kako je pratila naš televizijski program i da se pitala da li je to on. Dave je razgovarao sa njom neko vreme i poklonio joj neke moje knjige o emotivnom iscelenju.

Šta želim da kažem? Zamislite šta bi se desilo da je Sandra izgubila živce i bila nestrpljiva. Njeno svedočanstvo bi bilo prilično narušeno, ako ne uništeno. Štaviše, žena koja je gledala naš program je mogla biti duhovno povređena zbog ponašanja članova moje porodice.

Mnogi ljudi pokušavaju da nađu Boga i ono što mi činimo je mnogo značajnije od onoga što govorimo. Naravno, važno je verbalno propovedati evanđelje, međutim strašno je ako svojim ponašanjem negiramo svoje reči. Tada je možda bolje da ništa i ne govorimo.

Sandra je istrpela svoju patnju u ovom primeru uz pomoć strpljenja. Božja Reč kaže da smo svi pozvani na ovaj vid ponašanja.

JOSIFOVO STRPLJENJE

„Posla pred njima čovjeka; u roblje prodan bi Josif. Okovima stegoše noge njegove, gvožđe tištaše dušu njegovu, dok se steče riječ njegova, i riječ Gospodnja proslavi ga.”

Psalam 105:17-19

Prisetite se starozavetnog primera Josifa koga su braća nepravdno prodala u roblje rekavši njihovom ocu da su ga rastrgle divlje zveri. U međuvremenu, Josifa je kupio imućni Misirac po imenu Petefrije. Bog je bio milostiv prema Josifu i uskoro je i u novom domu našao milost kod svog gospodara.

Josif je napredovao, međutim tada ga je zadesila još jedna nepravda. Petefrijeva žena je pokušala da ga navede na preljubu; međutim on kao pošten čovek nije hteo da ima ništa sa njom. Lažno je svom mužu optužila Josifa da ju je napao, zbog čega je Josif završio u tamnici za delo koje nije ni počinio. Dok je bio u tamnici Josif je pokušao da bude od pomoći drugim zarobljenicima. Josif se nije žalio i zbog svog ispravnog stava u vreme nevolje Bog ga je oslobodio i unapredio. Uskoro je bio uzdignut na takav položaj da je

u celom carstvu samo faraon bio iznad njega.

Bog je takođe ispravio nepravdu koju je Josif pretrpeo od svoje braće koji su tražili pomoć od njega u vremenu kada je zavladao glad. Još jednom Josif je postupio na pravi način, iako oni to nisu zaslužili. Rekao im je da je ono što su oni namerili za njegovu zlo Bog okrenuo u dobro, da su oni u Božjim, a ne njegovim rukama i da on nema prava da učini ništa do da ih blagoslovi (pročitaj 1. Mojsijeva 39-50).

OPASNOST GUNĐANJA

„Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše, i od zmija izgiboše. Niti da vičemo na Boga, kao neki od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika. Ovo se pak sve događашe ugledi njima, a napisa se za nauk nama, na koje pošljedak svijeta dođe.”

1. Korinćanima 10:9-11

Iz ovih stihova nam je jasna razlika između Josifa i Izrailjaca. On se uopšte nije žalio, a oni su se sve vreme žalili za svaku sitnicu koja im se ne bi dopala. Biblija veoma jasno ukazuje na opasnost koja se krije u gundanju, džangri-zanju i cepidlačenju.

Poruka je prilično jednostavna. Gundanje Izrailjaca je omogućilo neprijatelju da ih zatre. Trebali su da budu zahvalni na Božjoj dobroti, ali nisu te su zbog toga platili cenu.

Pročitali smo da je njihova patnja i smrt zabeležena kako bismo videli šta nas očekuje ukoliko bismo krenuli njihovim stopama.

Ni vi ni ja se ne žalimo rečima ukoliko se prethodno nismo žalili u svojim mislima. Gundanje je definitivno mentalitet pustinje koji će nam uskratiti da zakoračimo u Obećanu zemlju.

Isus je naš primer. Mi bismo trebali da radimo ono što je On činio. Izrailjci su se žalili i ostali u pustinji. Isus je *bio zahvalan i vaskrsnuo* iz mrtvih.

Na ovaj način nam je jasan kontrast između sile zahvaljivanja i sile gundanja. Da, gundanje, mrmljanje, džangriza

-nje i sitničarenje kriju u sebi silu, ali negativnu. Svaki put kada se prepustimo bilo čemu iz nabrojanog arsenala predajemo satani vlast nad nama u sferi u kojoj mu je Bog nije odobrio.

NE GUNDAJ, NE SITNIČARI I NE ŽALI SE

„Sve činite bez vike i premišljanja, da budete pravi i cijeli, djeca Božija bez mane usred roda nevaljaloga i pokvarenoga, u kojemu svijetlite kao vidjela na svijetu.”

Filipljanima 2:14-15

Ponekad nam se čini kako celi svet gundā. Mnogo je gundanja i pritužbi u svetu, a tako malo zahvalnosti.

Ljudi se žale na svoj posao i na svog šefa, dok bi trebali biti zahvalni na činjenici da nisu nezaposleni i da ne žive po nekim skloništima za beskućnike i da ne stoje u redu za besplatnu supu.

Mnogi od onih koje je zadesila takva sudbina bi bili presrećni da imaju posao, uprkos svim njegovim nesavršenostima. Bili bi više nego voljni da podnesu ne baš savršenog šefa ukoliko bi im to osiguralo

redovna primanja, život u svom domu i sopstvenu hranu.

Možda ti je potreban bolje plaćen posao ili šef koji nije težak čovek. Žao mi je ako je tako, ali gundanje neće popraviti stanje stvari.

NE BRINI SE – MOLI SE I BUDI ZAHVALAN

„Gospod je blizu. Ne brinite se ni za što nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvaljivanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša.”

Filipljanima 4:6

U ovom stihu nas apostol Pavle uči kako da rešimo svoje probleme. Upućuje nas da se u svakoj situaciji molimo sa zahvalnošću.

Gospod mi je isti princip objavio na sledeći način: „Džojs, zašto bih ti ja dao bilo šta drugo, ako ti nisi zahvalna na onome što imaš? Šta će ti još nešto za šta se možeš žaliti?”

Ukoliko ono što trenutno tražimo u molitvi nismo u stanju prpratiti zahvalnošću, odgovor koji budemo dobili neće biti blagonaklon. Sveto pismo nam ne nalaže da se molimo uz gundanje, već uz zahvaljivanje.

Gundanje, džangrizanje, mr-

mljanje i cepidlačenje se često pojave kada neko ili nešto ne ispuni neka naša očekivanja ili kada za nešto treba da čekamo duže nego što smo mislili. Božja Reč nas uči da budemo zahvalni u tim okolnostima. Otkrila sam da je strpljivost ne sposobnost da se čeka, već sposobnost da se održi dobar stav dok se čeka.

Veoma je važno da se temi gundanja i ostalih tipova negativnog razmišljanja i razgovora pristupi veoma ozbiljno. Iskreno verujem da mi je Bog objavio koliko je opasno predati im naše misli i reči.

Bog je u Petoj knjizi Mojsijevoj (1:6) poručio Izrailjcima: „Dosta ste bili na ovoj gori.” Možda se već neko duže vreme vrtiš oko jedne te iste planine. Došlo je vreme da se krene napred. Ukoliko je tako, važno je da shvatiš da se ne može napredovati u pozitivnom pravcu sve dok su tvoje misli i tvoji razgovori preplavljeni gundanjem.

Nisam rekla da bi bilo jednostavno prestati gundati, ali u tebi je um Hristov. Zašto ga ne bi upotrebio?

Joyce Meyer
Iz knjige BOJNO POLJE UMA

PROLAZNOST

S tari je kralj na samrtni poklonila svome sinu medaljon, uz ove riječi: „Dragi sine, kad ti bude najteže, kada misliš da se sve ruši oko tebe, kada ti se učini da su ti sve lađe potonule, otvori ovaj medaljon. On će ti pomoći lakše prebroditi tu tjeskobu.”

Kralj je umro, godine su prolazile, a mladi je kraljević živio srećno i spokojno. Vrijeme mu je prolazilo u radosti i veselju, i nikako nije nailazio taj posebno težak trenutak da bi otvorio medaljon.

Sve ga je više mučilo šta piše u njemu, pa ga je zato jednom, u vrijeme svoje najveće sreće, odlučio ipak otvoriti i vidjeti šta piše.

Našao je sledeće riječi:

„I ovo će proći.”

Poslije mnogo godina došle su na red i nedaće, ratovi - teška vremena. Princ je ponovno otvorio medaljon, i ponovno pročitao iste riječi:

„I ovo će proći.”

PROROKOVANJE

„Težite za ljubavlju, čeznite za darovima Duha, a najviše da prorokujete.“

1. Kor. 14:1

„Zar su svi apostoli? Zar svi proroci? Zar svi učitelji? Zar svi čudotvorci?“

1. Kor. 12:29

Pavle u oproštajnom govoru sa efeškim starešinama kaže sledeće: „A sad, evo okovan Duhom idem u Jerusalim. Šta će se u njemu zadesiti ne znam, osim što mi Duh Sveti u svakom gradu jamči da me čekaju okovi i nevolje.“

(Dela 20:22,2)

Dalje stižu u Tir i u Delima apostolskim piše: „Pronađosmo učenike i ostadosmo tamo sedam dana, a oni po Duhu nago-varahu Pavla da ne ulazi u Jerusalim.“

(Dela 21:4)

Ipak, Pavle je nastavio put. „Sutradan otputovasmo i stigismo u Cezariju. Uđosmo u kuću Filipa evanđeliste, jednog od sedmorice i ostadosmo kod nje-ga. On je imao četiri kćeri device

koje prorokovahu. Kako se zadržasmo mnogo dana, siđe iz Judeje neki prorok, imenom Agav, dođe k nama, uze Pavlov pojas, sveza sebi noge i ruke te reče: ‘Ovo govori Duh Sveti: čoveka čiji je ovo pojas, ovako će svezati Jevreji u Jerusalimu i predati u ruke pogana.’ Kada to čusmo, stadosmo mi i meštani zakljinjati Pavla da ne ulazi u Jerusalim. Na to on odvrati: ‘Što plaćete i parate mi srce? Ta spreman ne samo biti svezan, nego i umreti u Jerusalimu za ime Gospoda Isusa.’ Kako se nije dao nagovoriti, začutasmo rekavši: ‘Neka bude Gospodnja volja.’”

(Dela 21:8-14)

Pavle nije počinio grešku. Božja ruka je bila u Jerusalimu da pripremi Pavla na ono što će se dogoditi. Pažljivo razmotrimo, tu se srećemo sa dve različite uloge tj. dva duhovna dara. Jedan je dar prorokovanja, a drugi služba proroka. To su dva sasvim različita duhovna pojma. Onaj koji ih poistovećuje i koji ih ne razlikuje greši, a to se nažalost često dešava.

Činjenica do neko prorokuje,

još ga ne čini prorokom, Božja Reč jasno uči da svako treba do teži da prorokuje. (1. Kor. 14:1) Kada bi te prorokovanje činilo prorokom, tada bi izgledalo da je Gospod rekao da svako teži da bude prorok. Ipak Pavle pita sledeće: „Zar su svi apostoli? Zar svi proroci?“

Odgovor je ne! Ne može svako biti prorok. Gospod nam ne govori da molimo i tražimo one stvari koje ne možemo dobiti.

Cilj dara prorokovanja je da govori ljudima u svrhu njihovog izgrađivanja, bodrenja i tešenja. (1. Kor. 14:3). Prorokovanje je natprirodni dar govora ljudskim jezikom i to razumljivim jezikom. A govor jezicima je isto natprirodni govor - jezikom, ali ne ljudskim. Prorokovanje isto tako može koristiti u molitvama. Ponekad, kada prorokuješ, čini ti se kao da si dve različite osobe. Meni se čini kao da stojim kraj sebe. Shvataš da to izlazi iz tvog unutrašnjeg čoveka, gde živi Duh Božji. Ja slušam svojim fizičkim ušima, da bih razumeo šta On kaže.

Nekolicina misli da je Pavle učinio grešku, ali kada je on otišao u Jerusalim i mada su ga uhapsili, Isus je te noći stajao uz njega. Pojavio mu se u viđenju.

Isus ga nije grdio, nije mu rekao da je pogrešio, već je rekao Pavlu: „Hrabro samo! Jer kao što si za mene svedočio u Jerusolimu, tako treba da i u Rimu posvedočiš.“

(Dela 23:11)

Postoji služba proroka. Bez toga da ulazim u detalje, ukratko ćemo dodirnuti suštinske delove. Da bi neko bio prorok, potrebno je da bude u službi proroka i da koristi tu službu.

U službi proroka, pored dara prorokovanja deluju i drugi duhovni darovi. Što se tiče dara prorokovanja, ako nije vezan za službu proroka tada nema reči o budućnosti.

Dar spoznaje, reč mudrosti i dar razlikovanja duhova istovremeno deluju u službi proroka. Važno je znati da duhovne pojmove možemo pogrešno koristiti, baš kao i prirodne stvari. Neki ljudi još uvek ne mogu to da shvate. Misle da ako je nešto duhovne prirode, da je to samo po sebi ispravno, i da se ne može pogrešno tumačiti i koristiti.

Poznajem ljude koji su nekada bili bogati ali su materijalno propali jer su slušali osobe koje su prorokovale gde da ulože novac.

Sećam se jednog dragog čoveka iz moje crkvene zajednice. Znao sam ga ali u stvarnosti ga nisam dobro poznao. Nisam znao da on nije nikada ulazio u trgovinske aktivnosti bez da se savetuje sa njegovim takozvanim prorokom.

Rekao sam mu: „*Osećam da ti moram reći da ćeš sve izgubiti ako budeš slušao osobu koja ti daje savete!*“ Nije me poslušao. Sad je siromašan, a bio je bogat. Izgubio je dom i sve ostalo.

Ne jednom, već puno puta video sam slične primere. Video sam braću koja su bila u službi koji su izgubili službu zbog lažnog prorokovanja. Ti moraš prosuditi svako proroštvo uz pomoć Božje Reči i ako takvo proroštvo nije u saglasnosti sa Svetim Pismom, tada nije istinito.

Isto tako moraš porediti lična proroštva sa onim što

hvatati. Godinama sam u svojoj službi puno putovao. Gde god sam išao, uvek je neko imao tzv. Božju Reč za mene. Ponekad dve i tri. Ali, sve ukupno, svega jedna ili dve su bile istinite.

Nemoj graditi svoj život na osnovu prorokovanja. Nemoj da te kroz život vodi proroštvo, već gradi svoj život na osnovama Božjih Reči, tj Svetog Pisma. Pusti da sve ostalo bude sporedno. Postavi Božju Reč na prvo mesto.

Ljudi ponekad ovako razmišljaju: „Pa, ako Gospod to čini, onda mora izaći na dobro!“ Ali ti moraš razumeti da Gospod to ne čini svaki put.

Darovi Duha su sami po sebi savršeni, ali tumačenja sama po sebi nisu savršena, jer na površinu izbijaju kroz nesavršene posude. To je razlog da tumačenja jezika i proroštva moraju da se uporede i usaglase sa Božjim Rečima. (1. Kor. 14:29-30)

„Od proroka pak neka govore dvojica ili trojica, ostali neka rasuđuju. Ali ako drugome bude što objavljeno, prvi neka ćuti.“

„Od proroka neka govore...“ , ovdje stoji samo proroci, a ne oni koji prorokuju. Nemoj odmah prihvatiti nešto samo

zato jer je prorok rekao. Moraš to prosuditi sa Svetim Pismom.

Mi nećemo suditi čoveka koji je to rekao, već ćemo prosuditi ono što je rekao. Razmotrimo 30-ti stih: „*Ali ako drugome pored njega bude što objavljeno...*“ Znači ovo se odnosi na nešto otkriveno drugom proroku. Proroci imaju objave. I ostali ponekad mogu dobiti objave, ali dar prorokovanja je isključivo deo službe proroka.

(1. Kor. 14:32)

*„Proročki duhovi su proroci-
ma podložni.“*

Neko je rekao sledeće: „Gospod je želeo da ja to učinim. Ne mogu uticati i ja to moram reći.“

*„Duhovi proročki podložni su
prorocima.“*

To znači da ne moraš sve da izgovoriš. To dolazi i iz tvog duha. To je podložno tebi. Dar jezika, tumačenje jezika i prorokovanje, deluju po volji Svetog Duha. Moguće je da Gospod na ove načine daje reči mudrosti, reči znanja i objave za čim baš imamo potrebe. No mi započinjemo samo delovanje jezika i tumačenje jezika. I mi smo te osobe koje to izgovaraju.

Često kada Božji Duh deluje,

svako ko zna da prorokuje može to činiti. Ali, to ne znači da to mora da čini. Isto tako, kada se Duh Sveti objavi, svako ko je u službi jezika i tumačenje jezika, može govoriti, ali to ne znači da obavezno mora govoriti. Treba u sebi da osetiš signal tokom delovanja Svetog Duha, kada treba da govoriš. U suprotnom je bolje da sediš i pustiš da Gospod govori preko nekog drugog.

Pre nekoliko godina, održavao sam jednonedeljnu seriju večernjih propovedi u jednoj crkvenoj zajednici. Svako veče, otprilike u isto vreme na istom mestu, baš kad bi se počelo sa sakupljanjem priloga, jedna žena bi ustala i govorila u jezicima. Iste reči je ponavljala svako veče. Nakon par večeri i ja sam znao izgovoriti te reči, a ako niko drugi nije tumačio tada je ona i to činila. Izgledalo je kao da nam poliva hladnu vodu na vratove. Sve to je potpuno sprečavalo naše slavljenje Gospoda. Pastor te zajednice me je zamolio da održim propoved u nedelju ujutro kada je on bio van grada. Situacija je bila malo neobična, ali sam završio propoved pre vremena. Jedan đakon mi je prišao.

„Brate Hagin,“ - upitao bih nešto.

„Dobro,“ - rekao sam, pomislivši da je u vezi sa temom.

Đakon je upitao: „Kada poruke stižu jezicima zajedno sa tumačenjem i to se dešava na otvorenom sastanku, da li to treba da bude blagoslov na račun sastanka ili je nužno da paralizuje službu?“

Ta draga žena na koju se ovo pitanje odnosilo sedela je baš ispred mene. Rekao sam: „Ovo se ne odnosi na temu. Sada ne bih želeo u to da ulazim.“

Međutim i drugi koji su vodili sastanak su tražili odgovor. Bio sam primoran odgovoriti.

„Ako je to u Duhu, tada će uzvisiti slavljenje Gospoda i neće paralizovati služenje.“

Ta žena je bila dovoljno inteligentna da ovo primeti, pa je prišla i rekla: „Pogrešila sam?!“

„Da sestro, tako je,“ - odgovorio sam.

„I ja sam više puta to pomislila. Bilo je nešto u meni što je znalo da grešim, ali ja sam želela da me Gospod upotrebi. Prestaću sa tim.“

„Hvala! Vi ste pravi blagoslov za zajednicu,“ - rekao sam joj.

Neki su se malo naljutili, govoreći: „Tu se ne dopušta Gospodu da deluje!“

Ponekad se dešava da ljudi govore tako kao ova žena, bez pristanka Duha. To ne znači da govorenje jezicima nije ispravno, već se neispravno koristi. Ja ukazujem ljudima da budu obazrivi kod korišćenja ličnih proricanja. Puno je života pretrpelo brodolom i domova se rasturilo jer ljudi na ovo nisu pazili.

Nemoj se ženiti nekom osobom samo zato što je neko prorekao da je to osoba sa kojom treba da se oženiš. Puno sam ovakvih, tzv. „prorokovanja“ čuo u minulim godina moje službe. Ni jedno takvo prorokovanje nije bilo istinito. Nemoj uletati u neku službu samo zato jer ti je neko rekao tj. prorekao da treba to da učiniš. Ispitaj to u svom duhu. Ako jedno proroštvo potvrđuje ono što već imaš, prihvati ga. Tada je u redu. Isus

mi je rekao, kada mi se ukazao u viđenju 1959. godine: „*Ako proroštvo potvrđuje ono što već imaš, tada ga prihvati, ako ne, tada ga ne prihvataj.*“

Duh Sveti je rekao: „*Da odvojite Barnabu i Savla za delo na koje sam ih pozvao.*“

(Dela 13:2)

Duh ih je već bio pozvao, a ovo je bila samo potvrda.

U poslednjoj zajednici gde sam bio pastor, bio je jedan mladić koji je duhovno sijao. Moja supruga je to primetila: „*Verujem da je ruka Gospodnja nad njim. Gospod ga je pozvao u službu.*“ Ja sam joj rekao da i ja imam isto uverenje, ali ja nikog neću pozvati, nikome to neću reći, da je pozvan, ni onda ako znam da je tako. Razlog je ako neko stupi u službu, to nije uvek lako! Pavle je zato rekao mlađem bratu Timoteju: „*Tako podnosi teškoće kao jedan dobar vojnik, kada ti služba bude teška, a biće sigurno, ti i tada treba da pobediš!*“

Onaj koji nije uveren u svoj poziv, može reći: „*Samo zato sam ušao jer mi je Otac rekao! Neko mi je prorekao, inače i ne znam da li sam pozvan!*“

Međutim, onaj ko ovu žrtvu

čini zbog sopstvenog duha, taj zna da ga je Gospod pozvao i proći će kroz vatru i vodu.

Tako ja ništa nisam rekao tom mladiću. Kasnije, jedne nedelje uveče, svi smo molili oko oltara. Ja sam išao u krug i stavljao sam ruke na ljude. Molio sam kako me je Gospod vodio. Stao sam pored tog mladog čoveka, koji je klečao zajedno sa ostalima pred oltarom i čuo sam kako se moli. Otvorio sam usta i čuo kako nadolaze sledeće reči: „*Ovo je potvrda onoga što sam ti rekao danas po podne u tri sata tamo u podrumu gde si molio. Ti si tražio potvrdu i evo je. Ja sam bio taj koji ti se obratio!*“

Čim je molitvena služba bila gotova, upitao sam ga: „*Ti si se molio dole u podrumu, po podne u tri sata?*“ Hteo sam da proverim da li grešim, jer ako grešim moram se ispraviti. Ne treba se bojati reći da smo pogrešili. Kada sam polagao vozački ispit za auto, više puta sam pogrešio, ali nisam obustavio vožnju zbog greške. Mi isto tako moramo biti osetljivi u duhovnim stvarima.

Znači, želeo sam da proverim mladića. On je odgovorio: ,

„*Da, molio sam. Znaš, brate*

Hagine, osećao sam već neko vreme da Gospod za mene ima poziv u mom životu. Ja nisam rekao ni da ni ne. Puno vremena sam proveo dole u podrumu. Molio sam, meditirao, čitao Bibliju, čekao na Gospoda. Tako sam osetio da mi se Gospod obratio i rekao sledeće: 'Pozvao sam te na službu i potvrđujem to na današnjoj molitvi!' Ja nisam znao kako će On to učiniti."

Setite se da ako ovo ne ide uz unutrašnje svedočanstvo ili ne potvrđuje ono što već imaš, onda to lično proroštvo nemoj prihvatiti. Dokle god dar prorokovanja ostaje na nivou da ljudima govori za izgradnju, bodrenje, dotle je i čudotvoran.

Dešava se i da neki brat koji prorokuje vidi drugog brata koji je u službi proroka i kroz koga deluju darovi znanja i reč mudrosti. Tada onaj prvi počne razmišljati: „I ja prorokujem, znači i ja to mogu činiti.“ On tada ide ka onom mestu gde ne bi smeo, na jedan drugi teren.

Jedna žena mi je prišla tokom seminara koji je bio održan u Tulsi. Ona je sa malom grupom ljudi stigla iz najbližeg grada. Rekla je: „Brate Hagin, ovo je sve novo za nas. U našem gradu ima jedna nedeljna moli-

tvena zajednica. Volela bih nešto da vas pitam. Neki misle da ja grešim, ali ja ne verujem do to što oni rade jeste dobro. Zapravo i ne znam da li se to može nazvati molitvenim sastankom, kada postavljaju ruke jedni na druge i tada prorokuju. Upraznjavaju to celo popodne: jedan drugom prorokuju i iz njih izlaze samo loša proroštva. Prorokovali su mi da će mi majka umreti. Od tada je prošlo 18 meseci i ona nije umrla. Prorokovali su mi da će me suprug napustiti. On me nije napustio. On se još nije obratio, ali je drag čovek i volim ga. Dobar je sa mnom. Nemamo nikakvih problema. Ovo su samo dva primera. Uvek dobijam proroštva da će se nešto loše desiti, ali ništa se loše nije desilo."

„Ne!“ – odgovorio sam, – „niti će se išta loše desiti, niti su oni u pravu. Ti si Božje dete!“

„Tada je ovo pogrešno korišćenje?“ – upitala je.

„Da!“

I na duhovnom planu može se lako pogrešiti i „nezreli“ mogu da skliznu sa ispravnog puta. Zato je i Pavle pisao crkvi u Korintu tako detaljno o svemu ovome.

Kenneth E. Hagin Sr.

KAKO JE BOG PROMENIO MOJ NAČIN RAZMIŠLJANJA?

Nisam uvek bio ovako uveren i siguran po pitanju realnosti blagoslova i prokletstva. Znao sam da postoji takav biblijski koncept, ali nisam bio u potpunosti svestan njegovog značaja. Događaj koji je Bog iskoristio da promeni moj način razmišljanja odigrao se pre svega nekoliko godina.

Nakon završetka mog propovedanja u jednoj prezbiterijanskoj crkvi u Americi, primetio sam porodicu – oca, majku i kćerku tinejdžerku. Izgledalo je da mi Sveti Duh govori: „Nad tom porodicom postoji prokletstvo.“

Kako nije postojao ni jedan prirodan razlog za takvo moje razmišljanje, prišao sam ocu i rekao: „Gospodine, verujem da mi Bog pokazuje da postoji prokletstvo nad vašom porodicom.

Da li želite da poništim to prokletstvo i da vas, u Isusovo ime, oslobodim od njega?“

Odmah je pristao. Bez polaganja ruku, izgovorio sam kratku, jednostavnu molitvu da bi se, u trenutku kada sam slomio prokletstvo, na njima očitovala vidljiva fizička reakcija.

Nakon toga sam primetio da je kćerkina leva noga u gipsu, od kuka do stopala. Pitao sam oca: „Da li želite da molim za isceljenje vaše kćerke?“ Odgovorio je: „Da, ali treba da znate da je nogu lomila tri puta u poslednjih osamnaest meseci i da su doktori rekli da neće ozdraviti.“

Da sam danas čuo nešto poput toga, odmah bih znao da nad tom porodicom postoji prokletstvo. Molio sam jednostavnu molitvu. Ne tako dugo

nakon samog događaja, majka mi se pismom zahvalila za sve što se desilo. Javila mi je da je kontrolni skener pokazao da je noga njene kćerke isceljena i da više nije bilo potrebe da nosi gips.

Dok sam razmišljao o tom iskustvu, shvatio sam da mi je Bog otkrio da postoji prokletstvo nad tom porodicom i vodio me do njegovog slamanja, pre nego što mi je dozvolio da molim za isceljenje kćerke. Zašto?

Moj zaključak je da devojčica ne bi mogla da primi isceljenje pre slamanja prokletstva. Drugim rečima, prokletstvo je predstavljalo nevidljivu prepreku koja je devojčicu odvajala od blagoslova koje je Bog želeo da ona primi.

Od tog događaja, Bog je počeo da radi na meni po pitanju kompletnog područja blagoslova i prokletstava. Bio sam zadivljen koliko toga Biblija ima da kaže o tome. Ipak, uopšteno govoreći, retko sam to pominjao u svojim propovedima.

Jedan događaj iz mog ličnog života je obezbedio dalje naglašavanje ovih nevidljivih stvarnosti. Godine 1904. moj deda je komandovao snagama britanske armije koja je bila poslana u

Kinu da uguši Bokserski ustanak. Sa sobom je doneo i neke primerke kineske umetnosti koji su, tokom godina, dobili epitet porodičnog nasleđstva. Nakon smrti moje majke, neki od njih su bili prosleđeni i meni.

Najinteresantniji komadi su bili set od četiri predivno izvezena zmaja koja su visila na zidu naše dnevne sobe. U to vreme, u službi sam doživljavao pritiske čiji izvor nisam uspevao da idenitifikujem. Manifestovali su se kroz različite oblike frustracije, finansijskih problema, razočaranja i problema u komunikaciji.

U neko doba, nakon perioda intenzivne molitve i posta, počeo sam da primećujem promenu u svom stavu prema zmajevima. Zapitao sam se koga, u Bibliji, predstavlja zmaj. Jasno, to je bio sotona. Počeo sam da shvatam koliko je neprikladno da takva stvar visi na mom zidu, da bih se na kraju, jednostavnim činom poslušnosti, rešio zmajeva.

U mesecima koji su usledili, moja finansijska situacija se dramatično promenila na bolje. Razmišljajući o tom iskustvu, primio sam novi uvid u 5. Moj-

sijeva 7:25-26, gde Mojsije upozorava Izrael da izbegava bilo kakvu vezu sa idolopoklonstvom hananskih naroda:

„Ognjem ćeš rezane bogove njihove spaliti. Na srebro i na zlato što je na njima nećeš se polakomiti, i nećeš ih za sebe uzeti, da ti ne budu zamka, jer je to gadost pred Gospodom, Bogom tvojim. Nećeš unositi gadost u dom svoj, da ne budeš proklet kao i ona, nego se gadi na nju i grozi se od nje, jer je prokleta.“

Unoseći lik lažnog boga u svoju kuću, ne znajući, izložio sam prokletstvu i sebe i svoju porodicu. Kako sam samo bio zahvalan Svetom Duhu što mi je otvorio oči da vidim u čemu je bio problem.

Počeo sam da uočavam princip koji je povezivao poboljšanje moje finansijske situacije i isceljenje devojčice sa slomljenom nogom. U oba slučaja, prokletstvo je egzistiralo poput nevidljive barijere. Sa molitvom oslobođenja, došlo je isceljenje i, u mom slučaju, finansijski prosperitet.

Želim da navedem još jedno iskustvo koje jasno dočarava realnost blagoslova i prokletstava. Jednom prilikom, u Juž-

noj Africi sam upoznao Jevrejku koju ću ovde zvati Mirjam. Ona je verovala u Isusa Hrista, bila je spašena i krštena u Svetom Duhu. Radila je kao visoko kvalifikovan i veoma dobro plaćen izvršni sekretar. Kao rezultat ispunjene molitve, zaposlila se kod čoveka koji je bio predsednik sopstvenog biznisa. Vrlo brzo je otkrila da on, zajedno sa svim izvršnim direktorima, pripada nekom čudnom kultu koji vodi proročica.

Nakon određenog vremena, šef joj je rekao: „Naša guru proročica je izgovorila blagoslove nad nama i mi bi voleli da nam ih otkučaj.“ Ali, Mirjam je ubrzo otkrila da se tu radi o svemu osim o blagoslovima. Kao predana hrišćanka, objasnila je šefu da se ona ne osjeća ugodno po pitanju otkucavanja istih. On je bio veoma ljubazan i izvinio se što nije shvatio da bi ispunjavanje takvog zahteva bilo protiv njene savesti.

Skoro odmah nakon toga, prsti obe Mirjamine ruke su se savili i potpuno ukočili. Uopšte nije mogla da ih pomera, pa ni da obavlja svoj posao. Bol u prstima je bio tako užasan da nije mogla ni da spava. Duktorska dijagnoza je glasila: reumatski artritis.

Mirjamina prijateljica, hrišćanka koja je čula moju propoved pod nazivom „Prokletstva, uzroci i oslobođenje“, pustila joj je da odsluša tri audio-kasete i sve je išlo kako treba do trenutka kad sam poveo ljude u molitvu oslobođenja od bilo koje vrste prokletstava u njihovom životu. Odjednom, bez ikakvog prirodnog razloga, traka audio-kasete se tako zamotala da je i njeno vađenje iz kasetofona bilo neizvodljivo. Do tog trenutka, Mirjam je bila prilično skeptična i slušala je audio-materijal samo da bi ugodila svojoj prijateljici. Ipak, u neko doba se složila da iščita štampanu verziju molitve oslobođenja koju je njena prijateljica, igrom okolnosti, imala u džepu. Do kraja iščita-

vanja molitve, prsti su joj postali sasvim pokretni, a bol je potpuno iščeznuo.

Isti doktor ju je ponovo pregledao i potvrdio njeno potpuno isceljenje. Zapamti, nije bilo ni reči o nekoj molitvi za isceljenje, samo molitva za oslobođenje od prokletstva. Bez obzira odakle potičemo, od vitalnog je značaja da shvatimo da realnost blagoslova i prokletstava nije neko primitivno sujeverje Srednjeg veka. Ta realnost je veoma stvarna i Bog želi da Njegov narod ima jasno razumevanje o njoj, kako bismo mogli da živimo u pobedi i iskustvu punine Božijeg blagoslova.

Derek Prince

H RISTOVA DRAGOCENA KRV

Sveto pismo jasno objavljuje da bez prolivanja krvi nema oprostjenja (Jevr. 9:22). Postoji ne mali broj onih koji kažu: Uh, što je to odvratno! Zar treba da verujem u neku religioznu klanicu? Ali to se nalazi u Bibliji. To je srce hrišćanstva. Ono što hrišćanstvo razlikuje od svega ostalog jeste iskupljenje krvlju. A opet, je li to iskupljenje krvlju zaista toliko strano modernom čoveku?

Znam za reklamu gde se na komadu belog papira nalazi velika crvena kap krvi i crvenim slovima je ispisano: DAR KRV. Ali nije to hrišćanski traktat već plakat jednog zavoda za transfuziju kojim se ljudi pozivaju da postanu dobrovoljni davaoci. Svako ko je ikada primio transfuziju dobro zna šta krv znači. Istina, neko će možda reći da je krv koja se uzima nešto odvratno, ali ta krv ipak nekom nevoljniku znači život.

U Bibliji piše da je u krvi život. Ovaj izraz je i bukvalan i alegorijski. Čoveku koji primi transfuziju produžava se fizički život. Onome koji prihvati Hristovu krv, ta transfuzija postaje

reka koja struji u večni život. Hristova krv čoveku donosi petostruku korist:

Prvo, Biblija uči da nas krv, dakako Hristova, pre svega otkupljuje. „Znajući da ste iskupljeni ne propadljivim stvarima kao srebro i zlato, iz svog zabludnog, od otaca nasleđenog života, već dragocenom krvi Hrista, kao jagnjeta bez mrlje i bez mane.“ Ovo je zapisao apostol Petar u svojoj prvoj poslanici (1:18-19). Ovim otkupljenjem ne samo da smo otkupljeni iz đavolovih ruku, već i od ruku zakona koji je Bog dao preko Mojsija.

Apostol Pavle je u svojoj poslanici Rimljanima polemički napisao: „Šta ćemo dakle reći? Da li je zakon greh? To nikako! Ali nisam znao za greh, nego kroz zakon, jer nisam imao svesti o želji, dok zakon nije rekao: ne poželi. A greh je našao priliku kroz zapovest i stvorio u

meni svaku želju; jer bez zakona greh je mrtav“ (7:7-8).

Kao što iz ovih stihova vidimo, uloga zakona - svrha zakona - jeste da nam otkrije i da nam pokaže greh. To je ono što zakon postiže i što nam čini. Kada sagrešimo, dolazimo pod udar zakona, a zakon obavezuje čoveka dokle god je živ. Znači jao nama. Ili možda blago nama, budući da se zakon ne proteže sa one strane groba.

U istoj poslanici apostol Pavle je napisao: „Ili ne znate li braćo, jer govorim ljudima koji poznaju zakon, da zakon vlada nad čovekom dok je živ? Jer udata žena je vezana zakonom za svoga muža, dok je on živ, a ako umre muž, ona se oslobodila zakona muževljeva. Zato dakle, dok je živ njezin muž, biće preljubnica ako pođe za drugoga muža; ali ako muž umre slobodna je od zakona, tako da nije preljubnica ako pođe za drugoga muža. Tako dakle i vi, moja braćo, umrli ste zakonu telom Hristovim, da onome što je vaskrsnuo iz mrtvih, da donese-mo plod Bogu.“ (Rim. 7:1-4)

Na ovaj način otkrivamo da je **drugi** učinak Hristove krvi taj da nas približava: „A sada, u Hristu Isusu, vi koji ste bili jednom daleko, približili ste se

krvlju Hristovom.“ Ovo je zapisano u poslanici Efescima 2:13. Očito je da smo bili otuđeni od Boga, od obećanja i nasleđa Božjim domaćima, ali sada posredstvom Hristove krvi približili smo se Bogu.

Treće što krv čini je da donosi mir: „Kroz njega da pomiri sve sa sobom umirivši krvlju njegovog krsta zemaljsko i nebesko.“ (Kološanima 1:20)

Svet nikada neće upoznati mir dok ga ne pronađe u krvi Hristovoj. Ne može se upoznati mir sa Bogom, mir sa samim sobom, mir u savesti, mir u glavi, mir u duši, kao i mir u svojoj okolini dok se ne stane (alegorijski) u podnožje Hristovog krsta i primi transfuzija Njegove krvi. U tome je tajna mira. Hristova krv ostvaruje mir sa Bogom.

Četvrti učinak Isusove dragocene krvi je opravdanje. „Tim više sada, kada smo opravdani njegovom krvlju, bićemo spašeni kroz njega od gneva.“ Ov je napisao apostol Pavle u Rimljanima 5:9.

Hristova krv očigledno menja čovekovu poziciju pred Bogom. Ona je put prelaska čoveka od krivice i osude u opravdanje i oproštenje, što Biblija jasno ističe u sledećim stihovi-

ma: „Sada dakle, nema nikakve osude za one koji su u Hristu Isusu; jer zakon duha života u Hristu Isusu, oslobodio me od zakona greha i smrti. Jer što je zakonu bilo nemoguće, jer je bio oslabljen telom, učinio je Bog, poslavši svoga sina u sličnosti telu greha, i za greh, osudio je greh u telu, da se ispuni pravda zakona u nama, koji ne živimo po telu nego po duhu.“ (Rimljanima 8:1-4)

Uopšte se ne čudim Luteru koji je posle detaljnog proučavanja poslanice Rimljanima uzviknuo: „Potpuno sam oslobođen! Opravdan sam ne svojim delima, ne svojim znanjem, ne svojim uzornim kaluđerskim životom, već krvlju Isusa Hrista.“

I na kraju **peto**, krv čisti. „Ako hodamo u svetlu, kao što je On u svetlu, tada imamo zajednicu među sobom i krv Isusa Hrista, Njegovog Sina, čisti nas od svakog greha.“ Ove reči je zapisao apostol Jovan (1. Jovanova 1:7). Dragocena reč u ovom stihu je mala, ali dalekosežna i sveobuhvatna reč *svakog*. Hristova krv čoveka ne čisti od nekog, ili od po nekog greha, već od *svakog* greha.

Svaka laž koju ste ikada izrekli, svaka zla, prljava i niska

stvar koju ste ikada učinili, licemerje, požuda... Od svega toga čisti to najmoćnije sredstvo za čišćenje na svetlu - Hristova krv.

Za kraj evo i jedne ilustracije. Verujem da svi znate biblijsku priču u kojoj je opisano kako je Kain ubio svoga brata Avelja. Bog je potom došao i pitao ga gde je Avelj, ne zato što nije znao šta se dogodilo, već zato što je Kainu ponudio mogućnost pokajanja. Međutim, Kain je ostao tvrdokoran pretvarajući se da ne zna. Bog mu je tada rekao da krv pravednika iz zemlje vapi za osvetom. Budući da naknada uvek odgovara šteti, u ovom slučaju to je krv za krv. Da ne bismo mi morali da prolijemo svoju krv i platimo štetu svoga praoca, umesto nas to je učinio Isus. Na Aveljova krv koja vapi za osvetom, Hrist je položio svoju krv koja govori: „Što si hteo to si dobio. Tražio si krv, dobio si krv! Tražio si osvetu, dobio si osvetu. Cena je isplaćena. Sada sam ja taj koji postavlja uslove. Ali ja ne tražim osvetu, već nudim opravdanje, iskupljenje i oprostjenje.“

Nadam se da ste razumeli koliko je Hristova krv dragocena i nezamenjiva.

Ivan Božer, Temerin

MOJA GREŠKA

Mnogi se pitaju kako je to imati seks pre braka? To vam je kao zgrada sa visokim zidinama oko sebe. Ti zidovi stoje između nas i Boga. Zid za koji smatrate da niko ne može da ga sruši. Znam ovo jer sam nažalost napravila tu grešku.

Derik i ja smo se sreli u prvoj godini srednje škole. Nije mi trebalo dugo da se zaljubim u njega. Do četvrte godine bili smo jako bliski prijatelji. Njemu se činilo da smo samo to i ništa više od toga.

Jednog dana dok smo se šetali, on me je odjednom uhvatio za ruku. Skoro sam pala u nesvest od iznenađenja. Posle nekoliko dana me je poljubio prvi put. Posle nekoliko meseci smo se ponašali kao i ostali parovi.

Spoznaja da neko kao Derik misli da sam privlačna mi je bila super. Prvi put sam osećala da sam lepa, pa čak i seksi. Zbog toga sam ućutkala svoju savest kada mi je predložio da odemo korak dalje u svojoj vezi.

Pre toga nisam izlazila puno, čak nisam nikada uradila ništa neprikladno. Tada, kada sam imala momka, za mene je to bilo nešto neopisivo, jer mi je bilo neverovatno da on želi da bude sa osobom kao što sam ja. To je za mene bilo pravo iskušenje. Pred kraj četvrte godine u srednjoj školi smo imali seksusni odnos prvi put. Ja sam to želela koliko i Derik. Nikada me nije pritiskao i nije me prisiljavao ni na šta što nisam i sama želela. Kada danas razmišljam o tome, volela bih da me je pritiskao, jer bih onda mogla njega da okrivim. Ovako mogu da okrivim samo sebe. Kada gledamo filmove i televiziju, seks se čini kao romantična i jako zabavna stvar koja i nije toliko važna. Važno je da se desi. To nije istina!

Mene je to pogodilo mnogo više nego što sam mogla i pretpostaviti. Naš odnos se potpuno promenio. Seks je postao fokus našeg odnosa. Sve se to odrazilo i na moj odnos sa roditeljima. Nisam nikako mogla da ih pogledam u oči. Pogotovo ako sam bila u Derikovom društvu. Mislila sam da moji roditelji to mogu pročitati na meni, a nisam želela da se to desi. To je promenilo i moj odnos sa Bo-

gom. Bilo me je sramota da pričam o tome sa Bogom, a kamoli da Ga zamolim za pomoć ili oproštenje. Tada sam osetila da se zid diže još više između nas - zid koji me je skroz sakrivao od Boga.

Celi svoj život sam bila hrišćanka i nikada do tada nisam upala u ozbiljnije probleme. Krivica me je skroz preplavila. Na nesreću, to nije bilo dovoljno da prestanem to da činim. Umesto toga, pokušavala sam opravdavati naše odnose. Ubeđivala sam sebe da to nije bilo ništa strašno. Govorila sam sebi da me to ne muči, ali me ipak mučilo, i to dosta. Znala sam jako dobro da nije u redu to što činim.

Nakon nekoliko meseci Derik i ja smo raskinuli. Tek tada se nisam mogla pogledati u ogledalo. Kada bih se konačno i pogledala, videla bih jedno prljavo stvorenje. Nekoga ko je lupio šamar Bogu, nekoga ko nije uspeo sebe da iskontrolise, nekoga ko je grešio na redovnoj bazi.

Posle raskida sam osećala da samo Bogu mogu da se okrenem. Želela sam da se pokajem za svoja dela. Pokušavala sam da se molim, ali nikako nisam

mogla da se usresredim. Kada bih krenula da čitam Bibliju, činilo mi se kao da svaki stih koji otvorim govori o nemoralnosti.

Mislila sam da više nisam dostojna toga da razgovaram sa Bogom. Prestala sam da se molim. Oduvek sam znala da Bog oprašta grehe. Čak sam i svojim prijateljima pričalo o tome, ali kada se radilo o meni, nisam u to mogla poverovati. Nisam verovala da će Bog oprati i mene tako prljavu. Meni se to činilo kao preveliki posao čak i za Boga. Bili su potrebni meseci da zatražim oprostjenje. Zid koji sam postavila između sebe i Boga, konačno je pao. I dalje sam morala da se borim sa ciglama koje su ostale oko mene. Bila su to osećanja krivice i sramote, koja su stalno bila tu da me podsećaju na ono što sam uradila. Jako dobro sam znala da mi je Bog oprostio, samo što je problem bio što sama sebi nisam mogla oprostiti.

Prošlo je nekoliko godina od mog raskida sa Derikom. Svakog dana sam se borila da verujem u to da mi je Bog oprostio. Svakog dana sam se borila sa tim da neću biti kažnjena za to.

Čini mi se da je moj najveći strah bio da nikada neću pronaći pravog čoveka za sebe - hrišćanina koji bi mogao da živi sa mnom i sa istinom u vezi mene. Čak iako bi on mogao, morala bih stalno da živim sa saznanjem da sam od te osobe ukrala nešto dragoceno što je bilo namenjeno samo za njega.

Kada sam se upustila u seksualni odnos, tada sam bila fokusirana samo na svoje telesno zadovoljstvo koje sam želela odmah i tog trenutka. Da sam znala koje će mi to bol prouzrokovati nikada to ne bih uradila.

Carla Barnhill

Preveo i priložio *Darko Brvenik*

DA LI STE SPREMNI DA UMRETE?

Dana 15. decembra 1989. godine na Aljasci je izbila velika vulkanska erupcija koja je kilometrima unaokolo bacala pepeo ka nebu, ispunjavajući atmosferu prašinom i pepelom. U tom trenutku avion Boeing 747 je leteo u tom području na visini od oko 6.000 metara prevozeći 231 putnika. Oni nisu znali da je vulkan proradio i pilot je iz neznanja uleteo u erupitivni oblak. Dok je pilot pokušavao da izleti iz oblaka, čestice sitnog pepela su zaustavile sva četiri motora. Pilot je preko razglasa objavio: „Sva četiri motora su stala. PADAMO!“

Zamislite da ste bili u tom avionu! Šta mislite šta se dešavalo u avionu? Odjednom ništa drugo više nije bilo važno, jer je svima postalo jasno da će svi da umru! Da li mislite da je još neko želeo piće, hranu ili časopise? Ne, niko!

„Svi ćemo umreti!“ Odjednom novac, slava, zadovoljstva i sve druge stvari koje su nekad bile važne sada više nisu značile apsolutno ništa!

Tokom narednih osam minuta agonije, avion je jednostavno izgubio 4.000 metara visine. Budite sigurni da su oni koji se nikada nisu molili počeli užurbano da se mole. Ljudi koji su retko plakali su zaplakali. U tim zastrašujućim trenucima lebdeo je strah i panika onih koji su se suočili s neizbežnom smrću. Čitav život im je prošao pred očima dok je avion padao. Tokom tih osam minuta putnici su pokušavali da se pripreme za smrt.

Odjednom, na oko 2.000 metara od tla, piloti su uspeali nekako da pokrenu motore i avion bezbedno prizemlje. Nakon što je avion bezbedno dodirnuo zemlju zavladao je ogromno olakšanje i radost.

Bog nam je vratio naše živote! Dobili smo još jednu šansu!

Ljudi koji se nikada nisu zahvaljivali Bogu, toga dana su se zahvalili Bogu.

Dragi prijatelju, ova priča je priča našeg života. Svi se mi, poput ljudi u avionu, približavamo neumitnoj smrti.

Sveto pismo kaže: „I kao što je ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud“ (Jevrejima 9,27). Poput ljudi u avionu koji su nastojali da se pripreme za smrt, i mi se moramo pripremiti za susret sa smrću!

U Svetom Pismu je zapisano da je Bog stvorio nas prema svome obličju: „Načinimo čoveka po svom liku, prema našem izgledu“ (1. Moj. 1,26); i: „A stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskog, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa“ (1. Moj. 2,7). Bog je od početka želeo da ima blisku zajednicu sa svim ljudima. Dok su se Adam i Eva šetali u Edemskom vrtu, mogli su da čuju Božiji glas. Čovekova zajednica s Bogom je bila savršena i potpuna bez ikakvih barijera, prepreka ili poremećaja.

„Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma“ (1. Moj. 1,31); i „blagoslovi ih Bog“ (1. Moj. 1,28). Kada su Adam i Eva pali u greh, taj odnos je bio prekinut. Gospod Bog je zapovedio: „Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; ali sa drveta znanja dobra i zla, sa njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umrećeš“ (1. Moj. 2,16-17). Međutim, oni su se

oglušili u Božiju zapovest i jeli su s tog drveta. „Stoga, kao što je posredstvom jednoga čoveka greh ušao u svet, a grehom smrt, tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12).

Danas svuda možemo da vidimo posledice greha. Vrednost ljudskog života je izgubila cenu. Ljudi umiru u ubistvima, ratovima, terorističkim napadima ili abortusima. Porodice su uništene mržnjom, alkoholizmom, drogama, nasilnim ponašanjem, pornografijom i neverstvom. Deca ispaštaju zbog grehova svojih roditelja. Milioni ljudi stradaju od nemilosrdnih zlih i sebičnih tirana. Zlo je svuda oko nas!

Možda ćete reći: „Ja nisam poput njih. Dobra sam osoba.“ Ali Reč Božija kaže: „Neki se put čini čoveku prav, a kraj mu je put k smrti“ (Priče Sol. 16,25). Većina nas sebe doživljava kao dobre ljude.

Hajde da se malo ispitamo: Da li držite Božijih zapovesti? Proučimo neke od njih.

„Ne kradi.“ (2. Moj. 20,15) – Da li ste nekada nešto ukrali?

„Ne svedoči lažno na bližnjeg svog.“ (2. Moj. 20,16) – Da li ste

nekada slagali? Dragi prijatelju, ovo uključuje i izbegavanje istine. Bog kaže: „Svim lažama – njima je mesto u jezeru koje gori od vatre i sumpora; to je druga smrt“ (Otkr. 21,8).

Šta je s ovom zapovešću: „Ne ubij“ (2. Moj. 20,13)? Da li ste nekada nekog ubili? Sveto pismo kaže: „Svako ko mrzi svoga brata čovekoubica je“ (1. Jov. 3,15). Da li ste nekada nekoga mrzeli?

A ova zapovest: „Ne čini preljube“ (2. Moj. 20,14)? Da li ste nekada učinili preljubu? Isus je rekao: „A ja vam kažem da svaki koji gleda ženu s tim da je poželi, već je učinio preljubu s njom u srcu svome“ (Matej 5,28). Da li ste nekada pogledali neku osobu s požudom?

Ukoliko ste na bilo koje od ovih pitanja odgovorili sa DA, prekršili ste Božiju zapovest i na dan suda bićete krivi pred Bogom. „Svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (Rim. 3,23). Greh je prekršaj Božijeg svetog zakona. „Koja duša zgreši ona će umreti“ (Jezekilj 18,20). Kako se Bog oseća zbog greha? „I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihovog svagda samo zle, pokaja se Gospod što

je stvorio čoveka na zemlji, i bi mu žao u srcu“ (1. Moj. 6,5-6). Na drugom mestu u Pismu piše: „U toga naroda srce vazda luta i ne žele da me upoznaju, da moj put javljaju“ (Psalam 95,10) „Sa gađenjem gledam otpadnike, ti gledaš, a oni ne haju“ (Psalam 119,158).

Greh stoji kao neprobojna barijera koja odvaja grešnog čoveka i svemogućeg Boga. Zbog svoje pravednosti i svetosti Bog je dužan da osudi greh. „Zato posvećujte se, i budite sveti, jer sam ja Gospod Bog vaš“ (3. Moj. 20,7). Niko ko ima greh u svom srcu nije spreman da sretne Boga. Pismo je jasno da će se svi suočiti s Božijim sudom.

„I kao što je ljudima određeno da jednom umru, a zatim sud...“ (Jevr. 9,27). „Jer svi mi treba da se pojavimo pred Hristovim sudom, da svako primi prema onome što je učinio za vreme svoga života u telu, bilo dobro – bilo zlo“ (2. Kor. 5,10). Niko neće izbeći Božiji sud! Biblija nam kaže da ćemo biti kažnjeni za zanemarivanje Božijeg zakona. „Oni znaju Božiju pravdu – da oni koji tako šta čine zaslužuju smrt, pa ipak ne samo što to čine, nego odobra-

vaju i drugima koji čine“ (Rim. 1,32).

Bog želi da budemo čisti i sveti ljudi. Njegova čežnja je da budemo sveti i bez krivice kad stanemo pred Njega. Međutim, kako možemo u našoj vlastitoj sili da ispunimo ove bezgrešne svete standarde koje Bog zahteva od nas? Istina je da mi to ne možemo. „Nema pravednoga - baš ni jednoga“ (Rim. 3,10). Niko ne može da ispuni savršeni Božiji standard kroz religiozne rituale, pomažući siromasima, delima milosrđa ili davanjem novca. Sveto pismo uči: „Smrt je, naime plata za greh“ (Rim. 6,23a), a ta smrt je večito odvojenje od Božije prisutnosti.

Ali ne očajavajte, postoji dobra vest. Isti taj stih se završava rečima: „A blagodatni dar Božiji je - večni život u Hristu Isusu, Gospodu našem“ (Rim. 6,23b). Bog ne želi da bilo koga osudi, već da se svi pokaju i do-

biju večni život. To „svi“ se odnosi i na tebe.

Znajući da mi sami ne možemo da dostignemo Njegov standard i da sami nismo u mogućnosti da obnovimo naš odnos s Njim, Bog nas je pogledao s neba pun ljubavi i milosti. Pismo kaže: „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki - ko veruje u njega - ne propadne, nego da ima večni život. Bog, naime, nije poslao Sina u svet da sudi svetu, nego da se svet spase njegovim posredstvom“ (Jovan 3,16-17). Isus Hristos, Sin Božiji je rođen od device i živio je posvećen život bez greha. Taj isti Isus je nepravedno optužen kao grešnik, bio je bičevan, ismejan i osuđen da umre na krstu. Kada je Isus Hristos bio prikovan na krstu, Bog Otac je uzeo sve naše grehe i položio ih na Isusa.

Isusova prolivena krv i Njegova smrt su u potpunosti platili kaznu za naše grehe. Sveto pismo nam kaže: „Onoga koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u njemu postanemo pravednost Božija“ (2. Kor. 5,21). Isus Hristos nas ljubi i svojom krvlju nas je izbavio od naših grehova (Otkr. 1,5). Nakon Isusove smrti, položili su Njegovo telo u grob i nakon tri dana On je trijumfalno ustao iz mrtvih, pobedio smrt i silu groba! „Jer sam vam pre svega predao što sam i primio: da je Hristos umro za naše grehe – po Pismima, i da je sahranjen, i da je vaskrsnut trećega dana – po Pismima“ (1. Kor. 15,3-4).

Dobra vest je da je Isus Hristos, obećani Mesija živ i da vas poziva k sebi. „Vidi, stojim na vratima i kucam; ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i ješču s njim – i on sa mnom“ (Otkr. 3,20). „Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite moj jaram na sebe i naučite od mene, jer ja sam krotak i smeran u srcu, i naći ćete odmor u svojim dušama. Jer je moj jaram blag i moje breme je lako“ (Matej 11,28-30).

Da li ste svesni svog grešnog života i težnjom za mirom i odmorom vaših duša? Da li vidite sebe kao krivog grešnika koji zaslužuje smrt i koji vapi za Isusom kao Spasiteljem? Zamislite sebe u avionu znajući da ćete umreti. Da li ste spremni za vaš susret sa smrću i sudom? Evo šta je potrebno da učinite kako biste se pripremili za susret s Bogom:

1. Priznajte da ste grešnik i da vam je potreban Spasitelj.

„Svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (Rim. 3,23).

2. Poverujte u svom srcu da je Isus Hristos Sin Božiji i da je umro za vaše grehe.

Sveto pismo kaže: „Ako, dakle, svojim ustima ispovediš da je Isus Gospod i poveruješ u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih, bićeš spasen. Jer srcem se veruje za pravednost, a ustima se ispoveda na spaseње“ (Rim. 10,9.10).

3. Pokajte se za vaše grehe.

Bog je zapovedio: „Pokajte se stoga i obratite se, da vam se izbrišu gresi“ (Dela 3,19). Pokajanje je odvrćanje od svakog greha i potpuno predanje gospodstvu Isusa Hrista.

4. Ispovedajte svoje grehe u molitvi Bogu.

Ispovedite svoje grehe koje ste učinili prema Bogu i ljudima. Bog već zna sve vaše grehe i želi da čuje vaše priznanje iz dubine vašeg srca tako da vam može oprostiti i očistiti vas od posledice krivice. Bog je obećao u svojoj Reči: „Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan – da nam oprosti grehe i očisti nas od svake nepravednosti“ (1. Jov. 1,9). „Ko krije prestupe svoje, neće biti srećan; a ko prizna je i ostavlja, dobiće milost“ (Priče Sol. 28,13).

5. Prizovite u molitvi Gospoda Isusa Hrista da budete spaseni.

„Svako, ko prizove ime Gospodnje, biće spasen“ (Rim. 10,13).

Da li postoji neki dobar razlog zbog koga ne možete da se pripremite da sretnete Boga baš sada? Sveto pismo kaže: „U zgodno vreme usliših te i u dan spasenja pomogoh ti. Evo sad je najpoželjnije vreme, evo sad je dan spasenja“ (2. Kor. 6,2).

Ukoliko sebe vidite kao izgubljenog grešnika i ukoliko ste spremni da se okrenete od svog grešnog načina života, i u potpunosti predate svoj život

Isusu Hristu, molite se na ovaj način „Dragi Bože, ispovedam da sam zgrešio Tebi i da mi je potrebno Tvoje oproštenje. Zaista mi je žao i kajem se zbog svojih grešnih dela. Verujem da je Gospod Isus Hristos Tvoj Sin, da je umro za moje grehe i da je vaskrsao. Gospode, Ti si gospodar u mom životu. U Isusovo ime. Amin!“

Sveto pismo nam obećava: „A svima, koji ga primiše, dade moć da postanu deca Božija, – onima što veruju u njegovo ime“ (Jovan 1,21). „Prema tome, ako je ko u Hristu – novo je stvorenje; staro je prošlo, vidi, postalo je novo“ (2. Kor. 5,17).

Ukoliko ste se pouzdali u Isusa Hrista kao Gospoda i Spasitelja, celi vaš život se promenio. Molite se svakoga dana, čitajte Sveto pismo, držite ono što ste pročitali i pronađite biblijsku zajednicu vernika (crkvu) koji slave Isusa Hrista. Naša je molitva da vam život bude blagoslovljen i promenjen ovom porukom.

Priložio *Draško Đenović*, Beograd

Ovaj članak prvobitno je objavljen je na www.altarofpraise.com a preuzet je od Charity Ministry i objavljen u časopisu „The Heartbeat of the Remnant“ jul/avgust 2006.

S VEDOČANSTVO

Zovem se Saitović Goran. Rođen sam 4. avgusta 1967. godine u Leskovcu. Do svoje sedme godine sam živio u jednoj maloj kući sa svojim roditeljima, tri sestre i bratom. Onda smo počeli sa izgradnjom kuće i tada sam prvi put osetio šta je glad, siromaštvo i nemaština.

Moj otac je radio u jednoj firmi, a mama je prodavala robu „na crno“. Živeli smo često samo od toga šta je mama zaradila, jer se moj otac skoro uvek kući vraćao pijan. Često bi svoju platu popio već istoga dana kada bi je i dobio.

Iste godine sam počeo pohađati osnovnu školu, i do četvrtog razreda sam bio dobar učenik, ali od petog i sam bio vrlo dobar i odličan. Ono što me motivisalo da učim su bili kvizovi koji su u to vreme bili jako popularni među decom. Posebno su nas privlačile nagrade (školska lektira, ručni satovi i sl.).

U osmom razredu sam počeo da pušim a ponekad i da pijem. Počeo sam da se viđam sa devojčkama, i da izlazim u diskoteke. Moj život se potpuno promenio. Tada sam upoznao svoju

sadašnju ženu Kadu. Počeli smo da se zabavljamo i mogu reći da su to bili najlepší trenuci u mojem životu.

Upisao sam srednju trgovačku školu, ali više nisam „goreo“ za učenjem. Moja devojka je ostala u drugom stanju pa smo se 1. maja 1983. godine venčali. Ja sam tada imao samo 16 godina. U oktobru iste godine se rodila naša kćerka Sandra. Ja sam još išao u srednju školu. U trećoj godini sam se prebacio u saobraćajnu školu i bio sam jedan od najboljih učenika tog smera. Nažalost, nisam mogao nastaviti školovanje.

Godine 1986. nam se rodio sin koji je ubrzo umro. To me je jako pogodilo. Nakon toga sam se dobrovoljno prijavio u vojsku. Po povratku sa odsluženja vojnog roka, morao sam da se odvojim od očevog domaćinstva i da počnem novi život od nule zajedno sa mojom suprugom i kćerkama. Počeo sam da švercujem na relaciji Istanbul-Leskovac-Subotica. To mi je donosilo dobru zaradu i više nismo imali finansijskih problema.

Sredinom 1991. godine je počeo rat u Jugoslaviji. Već prvih dana rata ja sam otišao sa porodicom u Nemačku gde smo zatražili azil. Tamo smo ostali do marta 1994. godine. Nažalost, tamo nisam imao lepa iskustva. U Nemačkoj sam puno razmišljao šta se dešava u Srbiji: da li su moji prijatelji otišli u rat, da li su živi, kako su moji roditelji? Osećao sam se kao najveća kukavica.

Odlučili smo da se vratimo. Kada smo se vratili, bio sam iznenađen jer sam video puno promena. Ljudi su bili nekako drugačiji. Prodavnice su bile prazne, crna berza je cvetala, niko nije radio u firmama. Vladao je potpuni haos. Ali, video sam nešto zanimljivo što je najviše privuklo moju pažnju.

Bila je to promena kod Kadi-
ne familije, svi su nekako bili
tiši, nekako bolji. Više nisu pso-
vali, uvek su bili nasmejani i
radosni. Saznao sam da su svi
išli u Crkvu. Nije prošlo dugo
vremena, i moja žena je počela
redovno pohađati Crkvu. S
njom su išle i moje kćerke.

Svi oni su mi mnogo puta
svedočili, ali mene to nije zani-
malo. Nastavio sa švercom i po-
čeo sam redovno da idem u
Mađarsku, odakle sam donosio

garderobu i obuću, i to proda-
vao u Subotici.

Da bih udovoljio svojoj poro-
dici koja mi je puno govorila o
Bogu, i ja sam 1995. godine po-
lovičnog srca prihvatio Isusa.
Išao sam na službe, ali nerado.

Dve godine kasnije, moja
majka se razbolela od raka. Bo-
lest se jako brzo razvijala i ona
je već posle nekoliko meseci za-
vršila u komi. Bili smo spremni
na najgore. Na nagovor moje
žene, pozvali smo pastora naše
Crkve da se pomoli za njeno is-
celjenje. Nakon molitve, pastor
je rekao da je imao „viđenje“ da
iz nje izlazi nešto crno i da je
siguran da će ona ustati, što je u
meni izazvalo podsmeh. Samo
nekoliko dana kasnije, moja
mama je ustala i pitala šta se s
njom događalo u međuvremenu.

Bila je to prekretnica u mom
hrišćanskom životu. Video sam
svojim očima da Bog može učini-
ti čuda i da je svemoguć. U
srcu sam počeo da tražim istinu
i sve veća duhovna glad se bu-
dila u meni. Sve više sam čitao
Bibliju i žalio sam što nisam ra-
nije upoznao Gospoda.

U martu 1999. godine je po-
čeo rat u Srbiji. Samo nekoliko
dana nakon početka rata, ja
sam bio mobilisan u vojsku. Bio
sam raspoređen na tromeđu

Srbije, Bugarske i Makedonije. Porodicu sam ostavio bez novca i bez hrane, ali srećom, taj rat se završio već posle nekoliko meseci.

Prijatelji su me ohrabivali i savetovali da idem u Sarajevo, jer je tamo dobro išla prodaja. Tako sam sa porodicom odselio u Bosnu. Početkom 2002. godine sam upoznao Reinholda Harmsa, koji je tada radio sa Romima. Počeo sam da posećujem njegovu kućnu grupu. U junu 2002. godine sam se uključio u rad sa Reinholdom u Zajednici Roma u Sarajevu. Tamo sam radio kao misionar do oktobra 2007. godine.

Za mene je to bilo vreme posebnih blagoslova, vreme kada sam se ja oblikovao u jednog hrišćanskog vojnika. Po povratku iz Sarajeva u Leskovac, uključio sam se u rad ovdašnje romske crkve kao starešina. Trenutno vodim organizaciju „Maranatha“ koja se bavi štampanjem i prevođenjem knjiga hrišćanske tematike i vizija mi je da se edukuje što više Roma.

Šta život znači za mene?

Kod nas Roma postoji jedna životna filozofija koja glasi: „Dobro je danas brinuti se za danas, a za sutra brini se sutra“.

Dobar život za Rome je dobro jesti, dobro piti i u slobodno vreme veseliti se, slušati muziku, plesati... Dok nisam upoznao Boga, to je bio i moj životni moto. Interesovao me samo novac, muzika, dobra auta, srediti kuću što bolje, a svo svoje slobodno vreme sam provodio sa društvom.

Ipak sam smatrao da je moj život prazan i bezvredan jer nisam imao sina kao i svi moji drugovi. Mislio sam da sve što radim je bezvredno jer nemam „naslednika“. Svoje kćerke sam gledao potpuno drugačijim očima. Sve što sam zarađivao bih hteo brže bolje da potrošim.

Upoznajući Boga moj pogled na život se totalno promenio. Počeo sam da cenim prvo sebe i svoju porodicu, a onda i ostale ljude oko mene. Spoznao sam da je Bog onaj koji upravlja mojim životom. Počeo sam puno toga menjamti u svome životu.

Moj život mogu podeliti pre i posle upoznavanja Boga. Transformacija od Cigana do hrišćanina je bila surov i trnovit put. Moj sadašnji život nisam mogao ni sanjati i ne bih ga menjao ni za šta. *Biti Ciganin je lepo, ali biti hrišćanin je najlepše.*

Goran Saitović, Leskovac

UMIRANJE

„A pravednik, nada se i na smrti.“
(Priče Solomonove 14:32)

Umiranje nije teško. Život je težak. Takve ili slične reči danas veoma često čujemo. Nekada nam se to učini iznenađujuće ispravno. Pa ipak, da li je to tako? Ne! To nije ispravno. Jer umreti je nešto veliko i strašno. Zašto? Zato, jer Biblija govori: „A kako je ljudima određeno da jednom umru a posle dolazi sud.“

I najveći bezbožnik će u času smrti shvatiti, da više nema mogućnosti da Bogu izmakne, već da mora stati pred Njega sa svim svojim delima. Kao da je Bog stavio realnost suda u dušu svakog čoveka.

To je ono, što čini umiranje teškim. Istinu da ćemo biti osuđeni možemo celog života da odlažemo tako, kao što neprijatna dokumenta stavljamo uvek na najniže mesto. U času umiranja to prestaje. Luter je rekao: „Svako mora sam za sebe da umre! U tom času ja neću moći da budem uz tebe, a ti nećeš moći da budeš uz mene. Možemo uzajamno jedan drugome da vičemo u uši, ali svaki za sebe mora da učini ovaj korak.“

Umiranje je veoma grozno.

Biblija govori: „A pravednik nada se i na smrti.“ To mora da je lepo i veličanstveno. Tada bi svako pozeleo da bude „pravednik“. Možemo da postanemo pravednici! Naša sopstvena pravednost nije dovoljna, ali možemo u veri da primimo pravednost, koju je za nas izborio Isus, onda kada je umro na krstu. Zato što je Isus za mene umro, zato imam slobodan ulaz u večni život.

*Gospode, daj da Tvoje smrtne muke za mene ne budu beznačajne.
Amin.*

Wilhelm Busch

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

SYLOAM

+381 64 405 47 44

+385 91 73 90 191

www.press.syloam-international.org

ŽIVETI
KAO SO
I SVETLO

DEREK PRINCE

Blagosloveni
ŽIVOT

OTKRIVANJE
12 KLJUČNIH NAČINA ŽIVOTA

ROBERT MORRIS

SPRITKE
EMPOWERED
CLASSICS

Vjera koja pobjeđuje

STANLEY HOWARD

SPRITKE
EMPOWERED
CLASSICS

Smith Wigglesworth
Apostol vjere

STANLEY HOWARD

PO
MILOSTI

DEREK PRINCE

ŽETVA
POČINJE

DEREK PRINCE

ULAZAK
U BOZJU
PRISUTNOST

DEREK PRINCE

SYLOAM MULTIMEDIJA

uslužno snimanje video, audio materijala i fotografisanje crkvenih događanja,
seminara, predavanja i koncerata, kao i obrada, uz minimalnu nadoknadu.

www.media.syloam-international.org • media@syloam-international.org • +381 64 618 3 518

PSALAM 19

Nebesa kazuju slavu Božju, i dela ruku Njegovih glasi svod nebeski.
Dan danu dokazuje, i noć noći javlja.

Nema jezika, niti ima govora, gde se ne bi čuo glas njihov.

Po svoj zemlji ide kazivanje njihovo i reči njihove na kraj vasiljene.

Suncu je postavio stan na njima;

I ono izlazi kao ženik iz ložnice svoje, kao junak veselo teče putem.

Izlazak mu je nakraj neba, i hod mu do kraja njegovog;

i niko nije sakriven od toplote njegove.

Zakon je Gospodnji savršen, krepí dušu;

svedočanstvo je Gospodnje verno, daje mudrost neveštome.

Naredbe su Gospodnje pravedne, vesele srce.

Zapovest je Gospodnja svetla, prosvetljuje oči.

Strah je Gospodnji čist, ostaje doveka.

Sudovi su Njegovi istiniti, pravedni svikoliki.

Bolji su od zlata i dragog kamenja, slađi od meda koji teče iz saća.

I slugu Tvoę oni su prosvetlili; ko ih drži ima veliku platu.

Ko će znati sve svoje pogreške? Očisti me i od tajnih;

I od voljnih sačuvaj slugu svog, da ne ovladaju mnome.

Tada ću biti savršen i čist od velikog prestupa.

Da su Mu reči usta mojih ugodne, i pomisao srca mog pred Tobom,

Gospođe, kreposti moja i Izbavitelju moj!

